840

ஸமபுடம் 3]   வருஷச் சந்தா ரூ. 1 8 0.   ஸஞ்சிகை [1

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம: ॥

'ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷிணீ'

(மாதப் பத்திரிகை.)

OFFICE OF ... OF BOOKS
17 FEB 1938
MADRAS

...திபர்:— A. V. கோபாலாசாரியர், M.A.,B.L.,
(...ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபை அக்ராஸநாதிபதி)

...ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபையாரால்
... பிரசுரம் செய்யப்படுவது.
1937-ஞ ஜனவரி-மீ   [தை-மீ

JL
Q2nn21N3SSS
M37.3.1.
189902

விஷயம்.

1. ஸுபாஷிதநீவீ. 1—8
2. கோதாஸ்துதி [தொடர்ச்சி] 35—42
3. ரக்ஷாவிமர்சம் [தொடர்ச்சி] 17—20
4. பரதுக்கதுக்கித்வபரமார்த்தரக்ஷாவிமர்சம் 1—13

ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்திஸம்ரக்ஷண ஸபை· ஸ்ரீரங்கம்.

சந்தாதாரர்களுக்கு விஜ்ஞாபனம்.

1936௵ டிஸம்பர்மீ (மார்கழி)த்திய 12வது ஸஞ்சிகையுடன் பத்திரிகையின் 2-வது வருஷம் பூர்த்தியாகிவிட்டது. இந்த ஜனவரி (தை)மாதத்திய ஸஞ்சிகை 3-வது வருஷத்திய முதல் ஸஞ்சிகையாகும். சென்றமாதத்திய ஸஞ்சிகையில் சந்தாசெலுத்துபவர்கள் பாக்கித்தொகையை ஸபையின் காரியதர்சிகளுக்குத் தாமதமன்னியில் அனுப்பும்படி எழுதியிருந்தும் இதுவரையில் பதில்பலரிடமிருந்து கிடைக்காததால்பத்திரிகையை ஆதரிப்பதாகவேநினைத்து இந்தமாதஸஞ்சிகையையும் அனுப்பியிருக்கிறோம். ஸபையில் பிரசுரமாகும் பத்திரிகை சந்தாதாரர்களின் முதலைக் கொண்டே நடத்தவேண்டியிருப்பதாலும், பல அபிமானிகளின் கோரிக்கைப்படி பத்திரிகையை கிளேஸ் பேபரில் போடவேண்டியிருப்பதாலும், ஸ்ரீதேசிகன் ஸம்ப்ரதாயஸம்பந்தமான வ்யாஸங்களுக்கு அதிக பாரம் சேர்க்கவேண்டியிருப்பதாலும் ஸ்வாமிகள் க்ருபைசெய்து தங்கள் பாக்கியையும் புதுவருஷ சந்தாத்தொகையையுமுடனே மணியார்டர்மூலம்அனுப்பும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறார்கள். வி.பி. யில் அனுப்பினால் அனாவசியமான தபால் முதலியசெலவுகள் ஏற்படுவதால் அப்படிச்செய்யவில்லை. தேவையில்லாதவர்கள் தங்களிஷ்டத்தைத்தெரிவித்து பழையபாக்கியை மட்டுமேனும் தங்கள் சேர்ந்த ஆபீஸிற்கு அனுப்பி உபகரிக்க வேணும்.

தலைமை ஆபீஸ்:— கீழ உத்தரவீதி, ஸ்ரீரங்கம்.
கிளை ஆபீஸ்:— 29, கிருஷ்ணபவனம், வெப்பேரி, சென்னை.

காரியதரிசி.

॥ ஸ்ரீ: ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

REGISTRAR OF BOOKS
11 FEB 1936
MADRAS

॥ 𑌸𑍁𑌭𑌾𑌷𑌿𑌤𑌨𑍀𑌵𑍀 ॥

(ஸுபாஷிதநீவீ)

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌕𑍇𑌸𑌰𑍀 ।
𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌿 ॥

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிககேஸரீ ।
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ॥

𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌸𑌜𑍍𑌜𑌨𑌾𑌯 𑌪𑍁𑌂𑌸𑍇
𑌮𑌹𑍍𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌦𑍁𑌰𑍍𑌜𑌨𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌹𑌤𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌯𑍇𑌨
𑌸𑌕𑍃𑌦𑍁𑌪𑌕𑌾𑌰𑌾𑌪𑌕𑌾𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍 ॥

ப்ரதமஸஜ்ஜநாய பும்ஸே
மஹ்யமபி ப்ரதம துர்ஜநாய நம: ।
ஸர்வம் ஹத: க்ருதம் யேந
ஸக்ருதுபகாராபகாராப்யாம் ॥ (1)

(ப-ரை) 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌸𑌜𑍍𑌜𑌨𑌾𑌯 [ப்ரதமஸஜ்ஜநாய] - (எல்லாருக்கும்) முதலான அதாவது மேற்பட்ட (அல்லது முந்தி தானே வலுவில் நெருங்கும்) அநுகூலபுத்தி என்னும் ஸௌஜந்யத்தையுடைய, 𑌪𑍁𑌂𑌸𑍇 [பும்ஸே] - புருஷன் பொருட்டு, 𑌨𑌮𑌃 [நம:] - நமஸ்காரம் (நமஸ்கரிக்கிறேன்) (மனத்தாலும் வாக்கினாலும் உடலினாலும்), 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌦𑍁𑌰𑍍𑌜𑌨𑌾𑌯 [ப்ரதமதுர்ஜநாய]-(எல்லோருக்கும்) மேற்பட்ட (நிஷ்காரணமாய் முன்பே தீங்கைச் செய்யும்) துஷ்டமனுஷ்யனை, 𑌮𑌹𑍍𑌯𑌮𑌪𑌿 [மஹ்யமபி] - என்பொருட்டும், 𑌨𑌮𑌃 [நம:] - நமஸ்காரம் (நமஸ்கரிக்கி

189902

றேன்), யௌ [யௌ]-எவ்விருவரும், (எவரும் நானும்), ஸக்ரு உபகாராபகாராப்யாம் [ஸக்ருதுபகார அபகாராப்யாம்] - ஒரு தடவை உபகாரத்தாலும் ஒரு தடவை அபகாரத்தாலும், க்ருதம் [க்ருதம்] - முன் செய்யப்பட்டுள்ள, ஸர்வம் [ஸர்வம்] - எல்லாவற்றையும், ஹத: [ஹத:] - அழிக்கிறீர்களோ ?

க்ரந்தத்தின் அவதாரிகை— இந்த க்ரந்தம் 144-ச்லோகங்கள் அடங்கியது. 12- பத்ததிகள் அடங்கியது. 12- ச்லோகங்கள் ஓர் பத்ததி. பத்ததி என்பது நடக்கவேண்டிய மார்க்கத்தில் ஓரோர் விஷயத்தைப் பற்றினது. 12 என்பது ஸூர்யர்களின் கணக்கு. 12-ஸூர்யர்கள் உளர். அவர்களில் விஷ்ணு என்னும் ஆதித்யன் நான் என்றார் கீதையில் வாஸுதேவன். ஸூர்யன் எப்படி இருட்டைப்போக்கி வஸ்துக்களை ப்ரகாசப்படுத்துவரோ, அறியாமல் தூங்குபவருக்கு ப்ரபோதத்தைக் கொடுப்பரோ, கச்மலங்களை நீக்கிச் சுத்தியைச் செய்வரோ, வ்யாதிகளை நீக்கி ஆரோக்யத்தை அளிப்பரோ, அப்படியே அஹங்காரம் அக்ஞானம், தௌர்ஜந்யம், அஸூயை முதலிய இருட்டுக்களைப் போக்கி, ஆத்மாவின் அசுத்திகளை நீக்கி அதைச் சுத்தமாக்கி, ஆத்மாவின் வ்யாதிகளைத் தீர்த்து ஸ்வரூபத்தில் விழிப்பைத் தந்து இந்த க்ரந்தம் மோக்ஷமார்க்கத்திற்கு உபகாரமாகவேண்டுமென்று நோக்கு. 12-அக்ஷரங்கள் கொண்ட வாஸுதேவமந்த்ரத்தின் கணக்கையும் இங்கே ஸூசிக்கிறார். ஸ்வாமி திருவடிகளில் மிகுந்த ப்ரதிபத்தியையுடைய அபிஜ்ஞரான ஸிஹ்மநாயகரென்னும் வேங்கடகிரி ராஜ்யத்தரசரொருவரின் ப்ரார்த்தனைக்கிணங்கி இந்த க்ரந்தம் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டது. ராஜமஹேந்திரத்து ராஜாவையும் அவ்வரசர் ஜயித்து அந்நாட்டையும் சேர்த்து ஆண்டாரென்பர். வேங்கடேசன் கண்டாவதாரமான கவிஸிம்ஹத்தினிடத்தில் மஹாபண்டிதரும் கவியுமான அந்த வேங்கடகிரி அரசருக்கு பக்தி கௌரவங்கள் ஏற்படுவதும், திருவேங்கடநாட்டுக்கு அரசரும் திருவேங்கடமுடையான் பக்தருமான அவரிடம் ஸ்வாமிக்கு க்ருபாதாக்ஷிண்யங்கள் இருப்பதும் ஸஹஜங்களே. ராஜஸபையைப் பெண்பாம்பென்று அறுதியிட்டு ஸபைகளிலிருந்து ஒதுங்கியிருப்பவராயினும், திருவேங்கடமுடையான் பக்தராகிய ராஜாவின் வேண்டுகோளை அங்கீகரித்தது உசிதமே. ராஜா ஸ்வயம் கவியானதாலும் அவர் ஸதஸ்ஸில் அநே

11 FEB 1936

வித்வான்களும் கவிகளும் இருந்திருக்கவேண்டுமாதலாலும், அவர்கள் எல்லோரும் ஆச்சர்யப்படும்படி இக்காவ்யம் அமைக்கப்பட்டு, அவர்கள் ச்லாகையைப் பெற்றது. ஒரு பதமேனும் இக்காவ்யத்தில் அகராதி பார்க்க அவசியமுள்ளதன்று. ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தைப்போல மிக லளிதமான ச்லோகங்களால் அமைந்தது. கடைசியில் 'கடோரலளிதம்' என்று தாமே வர்ணிக்கிறார். ராமாயணத்தைப் போலவே த்வநிமயமானது; ஸமுத்ரத்தில்போல் த்வனிரத்நங்கள் ஆழ்ந்து கிடக்கும். முராரிகவி ராமாயணத்தை ஸர்வகவி ஸமூஹங்களுக்கும் பொதுவான "ஸுபாஷிதநீவி" என்று வர்ணித்தார். கவிகளுக்கெல்லாம் மூலமான ஆதாரம் என்று வால்மீகிக்கே விஸ்மயத்தையுண்டாக்கின அவருடைய ஆதிகாவ்யத்திற்கு முராரிகவி சாற்றின ஸுபாஷிதநீவி என்னும் திருநாமத்தையே இந்தக் காவ்யத்திற்கு ஸ்வாமி சாற்றியிருப்பதால், "ஸமுத்ரத்தைப்போல் ராமாயணம் ரத்நங்களால் ஆட்யம், எல்லோர் செவிகளுக்கும் மனோஹரம்" என்பதுபோல் இதுவும் த்வநியினால் காட்டப்படும் தாத்பர்யரத்னங்களால் பூர்ணமாய், பின்வரும் கவிகளுக்கு ஓர் மூலாதாரமாய் இருக்கவேண்டுமென்பது நோக்கு. நீவி என்பது மூலதனத்தையும், வஸ்த்ரத்தின் முடிப்பையும் சொல்லும். இந்த மூலதனத்தை நன்றாய் ஹ்ருதயத்தில் ஓர் கவி ரக்ஷித்துவைத்தால், இதிலிருந்து அனேக அழகான சாடுச்லோகங்களை வ்ருத்தி(ஸி)செய்துகொள்ளலாம். வஸ்த்ரமுடிப்பு என்ற பொருளைக்கொண்டு, மஹாபாரதத்திலும் நைஷதத்திலும் பெரியோரிடம் கேட்காமல் அறியக்கூடாத க்ரந்தக்ரந்திகள் என்னும் முடிச்சுகள் இருப்பதுபோல, இந்த க்ரந்தத்திலும் அநேக தாத்பர்யரத்னங்கள் முடிப்புக்கட்டி முத்திரை போடப்பட்டிருக்கின்றன; ஸம்ப்ரதாயமாகப் பெரியோரிடம் கேட்டே அவற்றை அறியவேண்டுமென்று அடுத்த ச்லோகத்தில் ஸாதிக்கிறார். 'முடிச்சவிழ்ப்பவர்' என்னும் திருடர்கள் ச்லோகசப்தங்களைத் திருடினாலும் அவ்வபூர்வக் கருத்துக்களை அவிழ்த்துக் கைப்பற்றமுடியாதென்றும் அங்கே ஸாதிக்கிறார். ஸிஹ்மராஜாவின் தெளிவுக்காக நீதிகளையும் வேதாந்ததத்துவங்களையும் கவிகளுக்கும் வித்வான்களுக்கும் பரிஹாஸமாய் மிகவும் ரஞ்ஜகமான முறையில் ஸ்வாபதேச அந்யாபதேசங்களாலும், ச்லேஷை ஸமாஸோக்தி வ்யாஜஸ்துதி முதலிய அலங்காரங்களாலும் பல அபூர்வ த்வநிகளாலும் நெஞ்சில் தைக்கும்படி கவி

ஸிஹ்மத்தால் ரசனை செய்யப்பட்ட இந்த க்ரந்தத்தின் உட்கருத்துக்களையெல்லாம் "64-கலைகளையும் கசடறக்கற்ற மஹா மேதாவிகள்தான் அறியக்கூடும்" என்று சது:சாஸ்திரபண்டிதரான காஞ்சீ ஸ்ரீபட்டப்பாஸ்வாமி தாம் ஆரம்பித்துச் சில ச்லோகங்களுக்கு மட்டிலும் செய்துள்ள வ்யாக்யானத்தில் ஸாதித்தார். ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகத்தின் அபாக்யத்தால் சில ச்லோகங்களின் வ்யாக்யானத்துடனேயே அந்த ஸ்வாமியின் காலம் சென்றுவிட்டது. அதிலுள்ள அபூர்வக்கருத்துக்களை அந்தந்த ச்லோகத்தின் முடிவில் தனியாக ஸங்க்ரஹிப்போம்.

தாத்பர்யங்கள்— இந்த க்ரந்தத்திற்கே இது மங்கள ச்லோகம். பெருமாளுடைய ஸௌஜந்யம், தயை, ஸம்ஸாரவிமோசனம் அளிப்பது முதலிய மங்களகுணங்களையும், ஆச்ரிதருடைய விரோதிநிரஸனத்தையும் அநுஸந்தித்து அவரை நமஸ்கரிப்பதாகிய மங்களம். பெருமாள் ஹனனம் செய்வதாகப் பேசுவது ஆச்ரிதர்கள் பாபக்கூட்டத்தின் விஷயமானதால் அதுவும் மங்களமாகத் தட்டில்லை. ஆச்ரிதபாபக்னன், ஸந்தாபக்னன், அபஹதபாப்மா, அகிலஹேய ப்ரத்யநீகன் என்று தொடங்கும் அவை எல்லாம் மங்களமேயாகும். 'பூர்வபாபங்களின் விநாசம்' பக்தி என்னும் உபாயத்தின் 'பலம்' என்றார் ஸூத்ரகாரர். "ஸர்வ பாபங்களிலிருந்தும் உன்னை விடுவிக்கிறேன்; நீ சோகியாதே' என்று கீதையின் முடிவு ச்லோகத்தையும் இங்கே ஸூசிப்பது மங்களமே. வஸிஷ்டர் கௌஸல்யையின் குழந்தைக்குச் சாற்றிய "ராமன் என்னும் திருநாமம் ஜகத்திற்கு ப்ரதம மங்களம்" என்றார் காளிதாஸர். இந்த ச்லோகத்தில் 'முதல் ஸுஜனர்' என்று 'ராமனை' நினைப்பதுமன்றி இந்தப் பத்ததியின் முடிவில் 'எல்லையற்ற குணக்கூட்டங்களையுடைய ராமனை' ஸ்பஷ்டமாகக் குறிக்கிறார். இந்த முதல் பத்ததிக்கு 'அநிபுணமார்க்கம்' என்று பெயர். வித்வான்களைத் திருத்துவதில் இக்காவ்யத்திற்கு முக்கிய நோக்கு. வித்யை என்னும் தாய், ஞானமென்னும் பாலைக் கொடுத்தும் சிலருக்கு அவிநயம் என்னும் அஹங்காரவிஷத்தையும் கலந்து கொடுத்துவிடுகிறாள். அஹங்காரம், டம்பம், மதம், அஸூயை, க்ருதக்னதை முதலிய கொடிய தோஷங்களுக்கு நாம் இடங்கொடுப்பது நைபுணமல்ல, சமர்த்தல்ல. எல்லா உத்கர்ஷமும் ஈச்வரன் கொடுத்த பிச்சையாயிருக்க, அவனை மறந்து

அஹங்காரப்படுவது தௌர்ஜந்யம். ஈச்வரனுடைய ஸர்வகர்த்ருத்வத்தை மறந்து தன் செய்கை என்று அபிமானிப்பதினால் எல்லாக் குணங்களும் கெடுகின்றன. ஈச்வரன் கொடாமல் நமக்கு எது கிடைக்கும் என்கிற இந்தத் தெளிவு இல்லாமல் தன் ஸ்வாதந்த்ரியத்தைப் பற்றுவதால் மற்ற பல குணங்கள் இருப்பினும் வீணாகும். தன் வினைப்பயனாக ஈச்வரன் ஓர் கஷ்டத்தை ஹிதத்தை எண்ணிக் கொடுத்தால் அநிபுணர் அதைப் பற்றி அவனை நிந்தித்து அவன் முன்செய்த நன்றிகளை எல்லாம் மறந்து அதனால் க்ருதக்னராவார். க்ருதக்னதையிலும் கொடிய தோஷமில்லை. அதற்கு ப்ராயச்சித்தம் இல்லை. அந்தக் கொடிய அதர்மம் முன் செய்த தர்மங்களை நாசம் செய்துவிடும். க்ருதஜ்ஞரில் உத்தமன் ஈச்வரன். க்ருதக்னரில் ப்ரதமர் நாம். அவர் ப்ரதமபுமான், புருஷோத்தமன். நமக்கு ஸர்வவிதபந்துவும் அதிஸுலபருமான அவரைச் சரணம் புகாத நாம் நராதமர். அவர் ஸுஜநஸார்வபௌமர். நாம் துர்ஜநஸார்வபௌமர். அவர் நம்முடைய ஏதோ ஒரு ப்ரகாரமான வணங்குதல் என்னும் அல்பஉபகாரத்திற்கு ஸந்தோஷித்துக் கோடிக்கணக்கான நம் முன் பாபங்களை மன்னித்துத் தனக்கு ஸமானமான பேரின்பத்தை நமக்கு அளிப்பவர். நாம் நமக்கு ஈஷத்துக் கஷ்டம் வரும்போது ஈச்வரனை நிந்தித்தும், ஈச்வரன் நமக்குப் பிரதிக்ஷணமும் அளிக்கும் ஸர்வவித உபகாரங்களையும் தௌர்ஜந்யத்தால் மறந்தும், 'அஹம் மே' என்று ஸ்வாதந்த்ரியத்தைப் பற்றுவதால், முன் செய்த நல்வினைகளை வீணாக்குகிறோம். அவர் ஓர் அல்ப உபகாரத்தால் நம்முடைய எல்லாத் தீவினைகளையும் போக்கும் விசித்திரமான க்ருதஜ்ஞர், ஸுஜனர்— நமக்கு ஓர் அபகாரம் செய்யப்பட்டதாக நம்முடைய நினைப்பினால்மட்டும் நாம் கோபத்தையும் விரோதத்தையும்பற்றி முன் செய்த நல்வினைகளையெல்லாம் அழித்து வீணாக்குகிறோம். பிறர் நமக்கு எத்தனையோ உபகாரங்கள் செய்திருந்தாலும், ஓர் அபகாரம் நேர்ந்ததும் அத்தனை முன் உபகாரங்களையும் மறந்து கொடிய விரோதியாகிறோம். நாம் சிரகாலமாக ஸம்பாதித்த தர்மத்தை ஒரு நொடிப்பொழுதில் தொலைத்துவிட்டு, நம்மை நாம் நிபுணர் என்று நினைக்கிறோம். உண்மையில் நாம் மிகவும் அநிபுணரே என்று 'அநிபுண' சப்தத்தின் தாத்பர்யம். நாம் நிபுணரென்று நாம் எண்ணுவதை விலக்குவதில் கருத்து. பிறரை

ஏமாற்றுவதால், தம்மைச் சமத்தர்க நினைப்பவர் உண்மையில் தம்மையே வஞ்சித்துக்கொள்ளுவதால் அநிபுணரே. "தானேல் எம்பெருமான் அவனென்னாகி யொழிந்தான்" என்று முதல் ஸுஜனரான ஆழ்வார் ஈச்வரனுடைய ஸௌஜந்யத்தில் ஆழங்கால்பட்டபடிக்கும், சாக்கடைக் குழிபோன்றதும், இருட்டறை போன்றதுமான ஹ்ருதயகுகைக்குள் ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஈசானனான பரமபுருஷன் ஜீவனென்னும் பக்ஷியோடுகூடத் தானும் ஒரு பக்ஷிபோல் எக்காலத்திலும் இணை பிரியாத் தோழனாய்க் கூடவே இருக்கிறான் என்று வேதபுருஷன் ஆழங்கால் பட்டபடிக்கும், முன் பாதியால் ஈச்வரனையும் தம்மையும் ஏகரூபமாக ஒன்றாக நமஸ்காரத்திற்கு உத்தேச்யமாகவும், பின் பாதியாலிருவரையும் சேர்த்து ஒரு ஜோடியாகவும் வைசித்ரியத்தை விளக்கிப் பேசுகிறார். அவர் தன்னுடைய ஸஹஜஸௌஜந்யத்தால் என்னுள் பிரவேசித்து, 'என்னுள்ளே மன்னியும் நிற்க', நான் அவனை மறந்தும், உபேக்ஷித்தும், திரஸ்கரித்தும் அபராதம் செய்கிறேன். அவன் 'த்வம் மே' என்று என்னைத் தன்னதாக்கி என் பாரத்தைச் சுமந்து என்னைக் காப்பாற்றப் பேசினால் நான் அதை மறுத்து 'அஹம் மே'- 'நான் எனக்கே உரியேன்' 'உனக்குரியேனல்லேன்' என்று அஹங்காரத்தையும் ஸ்வாதந்திரியத்தையும் பாராட்டுகிறேன். 'ப்ரதமஸுஜநன்' என்பதால் அவன் 'முன்பே வலுவில்' தன் ஸௌஜன்யத்தைக் காட்டுகிறவன் என்றும் பொருள். 'ராகவன் முதலில் வலுவில் அழைத்துப் பேசுபவன், முறுவலோடு குளிர்ந்து பேசுபவன்' என்றார் ருஷி. ப்ரத்யுபகாரத்தை அபேக்ஷிக்காமல் உபகாரம் செய்யும் ஸ்வபாவம் அவனுடையது: அபகாரிகள் விஷயத்திலும் அவன் ஸாதுவாய் ஸுஜனனாயிருப்பவன். "மஹ்யம் நமோஸ்து கவயே நிரபத்ரபாய" 'வெட்கமற்ற கவியாகிய எனக்கு நமஸ்காரம் இருக்கட்டும்' என்று ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரரத்னத்தில் முதலில் ஸாதித்ததை அனுஸரித்து இங்கும் முதலில் 'மஹ்யம் நம:' என்று ஸாதிக்கிறார். இருவரையும் தராசில் நிறுப்பதுபோல் நிறுத்து "எல்லாம் ஸமம்; ஆனால் அவர் விஷயத்தில் ஸு என்றும் என் விஷயத்தில் துர் என்றும் விசேஷிக்கவேணும். இருவர் செய்வதும் ஸர்வத்தையும் ஹனனம்; அவருக்கு நிமித்தம் ஒருகால் உபகாரம், எனக்கு நிமித்தம் ஒருகால் அபகாரம். அங்

கும் உப, அப என்றுதான் பேதம். அனேக பாகங்கள் ஒற்றுமையென்றும் ஈஷத்தே பேதமென்றும் இவர்களை துல்யயோகிதையாலே சேர்ப்பது உசிதமேயென்றும் ரஸமாய்க் காட்டுகிறார். 'முதலான புமான்' என்பதால் 'புருஷோத்தமன்' என்றும் கிடைக்கிறது. ஆந்ருசம்ஸ்யம், தயை முதலிய ஆறு குணங்கள் ராகவனென்னும் புருஷோத்தமனைப்பூஷிக்கின்றன என்றார் ருஷி. 'உலகத்திலும் வேதத்திலும் நான் புருஷோத்தமனென்று பிரஸித்தமானவன்' என்றார் கண்ணன் கீதையில். 'ஹரி ஒருவன் தான் புருஷோத்தமனென்று எப்படி ருஷிகளால் ஸ்மிருதிகளில் ப்ரஸித்தமாய் பேசப்படுகிறானோ' என்றார் காளிதாஸர். 'புருஷோத்தமன் யார்' என்று ஆளவந்தார் கேட்டதற்கு காளிதாஸரே பணித்த பிரஸித்தியையும் காட்டுவதில் திருவுள்ளம். 'எனக்கும்' (மஹ்யமபி) என்னுமிடத்தில் 'அபி' என்பதற்கு நிந்தை என்னும் பொருளையும் கொள்ளலாம். பெருமாளொடு கூட்டிப் பேசுவதாகவும் பேசலாம். 'தயை, குணங்களுக்குள் பட்ட மஹிஷி; நான் அபராதிகளுக்குள் சக்ரவர்த்தி' என்பதைப் போல் இங்கு நம்மையே பரிஹஸிக்கத் திருவுள்ளம். இப்படித் தம்மை யிகழ்ந்து பேசுவதெல்லாம் நம் அநுஸந்தானத்தின் பொருட்டு என்பதை மறக்கக்கூடாது. 'நீசனேன், அமர்யாத:' என்பதைப்போல. கிருதக்னதைக்கு பயந்து சாணக்ய- சந்திரகுப்தர்களுக்குச் சத்ருவான ராக்ஷஸன் அவர்கள் சேவகத்தில் அமர இணங்கி சந்தனதாஸனென்னும் ஸ்னேஹிதரை விடுவித்தான்; குளிர்காலத்தில் குளிர்தேசத்தில் பொறுக்கக்கூடாதபடி குளிர்காற்று வீசுகையில் வீசு வீசு குளிர்காற்றே மனுஷ்யர்களின் கிருதக்னதையைப்போல நீ அத்தனை துஸ்ஸஹமோ என்று ஓர் கவி பேசுவதும் இதன் ப்ரஸித்தியைக் காட்டும். 'ஸ்வபாவத்தாலேயே நீர் கிருதக்ஞர்' என்று முதலில் பெருமாளையும் மேலே "நான் கிருதக்னன், துர்மானி" என்று தம்மையும் ஆளவந்தார் ஸாதித்ததை அனுஸரித்து ஸ்வாமி இங்கே ஸாதிக்கிறார். கிருதக்னனாகிய துர்ஜனனுக்கு பிராயச்சித்தமே கிடையாதே, அவனைப் பெரியோர் என்ன பிராயச்சித்தம் செய்தாலும் தம்மோடு சேர்த்துக்கொள்ளமாட்டாரே, கிருதக்னதாதோஷத்தை எப்படித் தொலைத்து பெருமாளோடு சேரக்கூடும், எப்படி மோக்ஷம் அடையக்கூடும் என்கிற சங்கைகள், ஒருகால் வணங்கு

வதென்னுமுபகாரத்தால் முன் செய்த தீவினைகளெல்லாவற்றை யும் நாசம் செய்கிறனென்று பின்பாதியால் பரிஹரிக்கப்பட்டன. எல்லாமென்பதில் க்ருதக்னதையும் அடங்கும். "முன்பு துரா சாரனும், க்ருதக்னனும், நாஸ்திகனுமாய் இருந்தாலும் ஆதிதே வனை (ப்ரதமனை) சிரத்தையோடு ஸமாச்ரயித்தால் பரமாத்மா வின் பிரபாவத்தாலவனை நிர்தோஷனென்று அறி" என்கிற வச னத்தையும் இங்கே நினைத்து க்ருதக்னதை என்னும் தௌர்ஜன் யம் உள்பட எல்லாத் தோஷங்களும் ஓர் வணக்கினுல் தொலையும் என்று ஸாதிக்கிறார். ஈச்வரதத்துவத்தையும், மற்ற ஸாதுக் களையும் தூஷிப்பதில் ருசியாகிய தௌர்ஜன்யத்தையும் இங்கே யுள்ள துர்ஜனசப்தத்தால் கொள்ளவேணும். ராமனைத் தூஷிக் கும் தௌர்ஜன்யத்தை பன்னிரண்டாவது சுலோகத்தில் ஸாதிக் கிறார். ஸீதை விஷயத்திலும் ஜனங்கள் அபவாதம் பேசியதால் அவர்கள் 'அதிதுர்ஜனர்'என்று சொல்லவேண்டுமென்று பவபூதி பேசியதையும் ஸ்வாமி நினைத்து இங்கே 'ப்ரதமதுர்ஜனர்' என் கிறார். நீதிசதகத்தில் பர்த்ருஹரி 'ஐச்வர்யத்திற்கு ஸுஜனதை விபூஷணமாகும்' என்றதையும் நினைத்து இந்த நீதி காவ்யத்தில் இங்கே ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் 'ஸுஜன'சப்தத்தை பிரயோ கிக்கிறார். முதலடியில் பெருமாளை நமஸ்கரித்தவுடனே தௌர் ஜன்யம் நீங்கி அவர் தாஸனுகி அவர் சரீரமாகத் தமக்குமுபாஸ் யத்வம் கூடலாமென்பது 'ப்ரதமதுர்ஜன' என்பதின் ஓர் த்வநிப் பொருள். 'முன்பு துர்ஜனன்' என்றதால் இப்பொழுது ஸுஜந னுகி பெருமாளுக்கு ஸ்வஜனமானதை ஸூசிக்கும்.

வேதாந்தரஸங்கள்— 'அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி' என்றும், 'தத் துவமஸி' என்றும், 'ஸோऽஹமஸ்மி' என்றும் மஹாவாக்கியங்க ளுக்கு ஜீவனும் பிரம்மமும் ஒன்றே என்று பொருளுரைப்பது கூடாதென்பதையும் இங்கே வேடிக்கையாய் ஸூசிக்கிறார். 12-வது சுலோகத்தில் 'வாகஸி' என்று 'வாக்காகிய கத்தியைப்' பற் றிப்பேசுகிறார். 'தத்துவமஸி' என்னும் 'வாக்கியத்தை' ஸ்வாமி 'அஸி (கத்தி)' என்று "அஸினு தத்துவமஸினு" என்று பேசி யது ப்ரஸித்தம். இந்த தத்துவமஸி ச்ருதி ஜீவப்ரம்மபேதத் தையே ஸாதிக்கும். மஹாபாதகியான என்னையே நான் நமஸ்கா ரம் செய்து என் பாபக்கடலாகிய ஸம்ஸாரத்தை நான் தாண்ட முடியுமோ? ரக்ஷகனும் ரக்ஷிக்கப்படுபவனும் ஒருவனேயாவானே?

உன் தகப்பனுர்கூடத் தன் மாப்பிள்ளைக்கு வாழ்க்கைப்பட ஆசைப்பட்டுப் பெண்ணுக்கே ஸபத்னீயானுரே. அதோடு நிற்கா மல் "வந்து மண்ணும் மணமும் கொண்மின்" என்று உலகத் தை முழுவதும் கூப்பிட்டு, என் மாப்பிள்ளைக்கு வாழ்க்கைப்ப டுங்களென்று கூப்பிடுகிறுரே. ஆண் பெண் விபாகமற உலகத் தாரெல்லோரையும் உனக்கு ஸபத்னீகளாக வாருங்கள் என்று அழைக்கிறுரே. யாரென்ன செய்வதம்மா! பெற்ற தகப்பனுர் பெண்ணின் பதியிடம் ஆழ்வது ஓர் ஆச்சர்யமானதால் அவரைப் பெரிய ஆழ்வாரென்பது. வெரும் ஆண்களாய் ஆழ்வார் ஆழ் வார். மாமனுராயிருந்தும் ஆழ்வார் பெரியாழ்வார். 13-வது சுலோகம் வரையில் கோதையின் பிறப்பு முதலிய ஸம்பந்தத் தால் அடையப்படும் பெருமைகளைப் பேசுகிறார். கோதையின் குடிப்பெருமை, அவளுக்கு ஜனகத்வாதி ஸம்பந்தங்களால் அடையப்படும் பெருமையைப் பேசுகிறார். கன்யையின் பிறப் பகத்தின் மஹிமைகள்.

ஸொகூதூ— பேரின்பத்துடன் அநுபவிக்க. பெண் ணுக்குப் பதிஸம்யோகஸுலபமான வயது வந்ததைப் பார்த்து இந்தக் கற்பகக் கொடியை ஓர் கற்பகவ்ருக்ஷத்திலணைத்துவிட வேண்டுமே என்று சிந்தார்ணவமக்னராய், அதன் கரைகாண அநுரூபவரனைத் தேடுவர். வரனைப் பார்க்கவே இவர் ச்ருங்கார சபளிதஹ்ருதயராய், ஸ்வயம் போகத்தில் ஆசையாகிய சிந்தார் ணவத்தில் ஆழ்ந்து மூழ்கிறார். அந்த ராமக் கடலிற்குக் கரையையே காண்கிறுரில்லை. 'ந ஜாநே ஸொகூதாஙஂ கஜிஹ' என்று காந்தர், காந்தைகளநுரூபதாம்பத்யத்தைக் கோரி வரிக் கப்பட்ட ப்ரியவஸ்துவின் போகத்திலாழ்வார். உன் பெரியோ ரான ஆழ்வார்களும், உன் பிதாவும் ஜாமாதாவைக் கண்டதும் தாங்களே போகத்தில் ஆழ்ந்தார்கள்.

தவ ஷ்ரியதஜ— பெண்ணுகிய உனக்கு வரன் தேடி னுரோ? ஆணுகிய தமக்கு ஓர் பதி தேடினுரோ? பெண்ணுக்கு ப்ரியதமராகப் போக்யராக ஆசைப்படவேண்டியிருக்க, தமக்கே ப்ரியதமராகவும்ஏகபோக்யமாயும் கொண்டார். நீ ச்ருங்காரபாவங் களையும், பக்திபாவங்களையும் அத்புதமாய்ப் பாடினுய் என்றேன் முன் சுலோகத்தில். உன் தகப்பனுரே அப்படிப் பாடுகையில், நீ பாடுவது அத்புதமா? 'ஜாஜெ கிஜஹூதஜிஜ'.

ஸவதீவ- உன்னைப்போலே (அநுபவிக்க). இந்த ப்ரஹ்ம ஜாமாதாவிஷயத்தில் 'ஜாமாதுர்ஹோம் வாதீர வெதிநோ விதா' என்ற வைஷம்யமில்லை.

ஹொஷெ- நீ ப்ரணயரஸப் பாசுரம் கொடுப்பவள்; உன்னைப் போலவே அவர்கள் ச்ருங்காரரஸப்பாமாலை தொடுத்து ஸமர்ப் பிக்கிறார்கள்.

ஸக்திம் நிஜாம்— தங்கள் ஸ்வந்த பக்தியை. இதில் எல் லாத்திற்கும் பரிஹாரம் ஸூசிதம். வாஸ்தவத்தில் அவர்கள் ஸாவம் ஸ்வரூபத்திற்குப் பிராப்தமும், அத்யந்தோசிதமுமான விச்வபதிவிஷயமான பக்தியம்மா! அந்த பக்தியே நிரதிசய ப்ரீதிரூபமாய் ஸ்நேஹரூபமாய்விட்டது. அடையவேண்டிய அநு பவமான நித்தியவிபூதி போகவிபூதிதானே. இங்கு போகம் நித்யபோகத்திற்கு ஸாதனம். வேறு கதியில்லையே, என்ன செய் வது? விச்வத்திற்கே ஒரு பதிதானேயுள்ளது. 'ப்ரியதமம்' என் பது பரஸ்பரப்ரியதமத்வத்தைப்.பேசும் ஸ்ரீபாஷ்யபாஷணத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறது. அங்கும் வரணப்பேச்சே.

ப்ரணயஸாவநயா— பக்தி என்பது மஹநீயவிஷயத்தில் ப்ரீதி. அதுவே ஓர் ஸமயத்தில் ச்ருங்காரம் என்னும் வ்ருத்தி யாகப் பரிணமிக்கிறது. 'ஸெஹெ ஜெ வரஜ:, ஸக்திஸ்து நியதா, ஸாவெ நாநந்து ஸமஷ்டி' என்று பேசுவது உசிதம் தானே. ராகமும் முற்றிப் பிச்சேறக்கூடியதுதானே. ப்ரணஜ:- பேசு வது பக்திதான். ஆயினும் அதில் 'ஸதீவ ப்ரியஸதஜாரம்' என்னும் ராகமும் கலக்கிறதம்மா?

உஜ்வாவவெ:— உத்க்ஷு சவாக்ஷு- வடக்கும் தெற்குமாய், மேலும் கீழுமாய். வில்லிபுத்தூரிலிருந்து மனத்தால் வடக்கே கோயிலுக்கு ஓடுகிறார்; மனது திரும்பவும் ஊருக்கு உன்னி டம் ஓடிவருகிறது 'யாஜீவ ஜெநாரஜெ:' என்று வடக்கே ஓடுகிறார்.

விரஹஸஜ்ஜெஜ:- விரஹத்தில் தபிப்புகள். ஸம்ச்லேஷ மனோரதத்தோடு நிற்காமல் ஸம்ச்லேஷத்தையே அடைந்து அதனால் ஸித்தித்த ஹர்ஷத்தைப் பாடுவது.

உதஹெ:— வ்ருத்தாந்தங்களால். ஸுந்தரகாண்டத்தி லுள்ள விரஹவ்ருத்தாந்தத்திற்கு மேல் இவர் வ்ருத்தாந்தம், உதஹெ: - அந்தமில்லாத. உதெதா கஹெ யெஹ்ய:. 'உத்' என்பது ஸர்வபாப்மோதிதரான அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹமுடைய ஸூர்யமண்டலாந்தர்வர்த்தியான பெருமாளுக் குத் திருநாமம். அப்ராக்ருததிவ்யமங்களவிக்ரஹமென்று 'உத்' என்னும் சப்தத்தாலும், அதில் 'அந்தத்தை நிச்சயத்தை' உடையவர் என்று 'அந்த' சப்தத்தாலும் காட்டி, ப்ராக்ருததிரு மேனியல்லாததால் அணைவதில் யாதொரு தோஷமுமில்லையென்று பரிஹாரத்தை ஸூசித்தார்.

ஶ்ருங்காரயஸி ஸ்ருதயம்— தங்கள் ஹ்ருதயத்திலேயே ச்ருங்காரபாவமுள்ளதுபோற்செய்கிறார்கள். 'வாஸஸ் ஸியாம் ஸியா: வாஸி ஸஹொமம் ப்ரதி யா ஸ்ப்ருஹா । ஸ ஶ்ருங்கார இதி வ்யாத: க்ரீடாரத்யாதிகாரக:' என்பது ச்ருங் காரத்திற்கு லக்ஷணம். ச்ருங்காரம்போன்ற ஸாவமுடைய பெரிய ஆழ்வாருக்கு அத்திருநாமம் ஏற்பட்டதற்குக் காரணமும் இங்கே ஸூசிதம். மற்ற ஆழ்வார்கள் பெண்ணைக் கொடுத்த வர்களல்ல; பெருமாளுக்குக் குரு முறைமையான தான், பெரு மாளுக்கு ச்வசுரராயிருந்தும், தன் அருமைப் பெண்ணுக்குப் பிதாவாயிருந்தும் அவரும் நாயகிபாவத்தில் ஆழ்ந்தாரே என்று ஆழ்வதில் அவருக்கு மஹத்தரத்வம். பெருமாளுக்கு ஸேவிக்கத் தக்க குருவாயிருந்த ஆழ்வார் என்பதாலும் அத்திருநாமம். இந்த ச்லோகத்தில் முதல் உபபத்தியையும், 10.வது சுலோகத் தில் இரண்டாமுபபத்தியையும் ஸாதிக்கிறார்.

'ராஜாஜாதரம் ப்ராவ்ய ஸியம் வாராஷவிரஹம்' என்று ஸீதைப் பிராட்டியாரேசல். 'ரஜஜாஜாதரம் ப்ராவ்ய' அரங்கனென்னும் ஜாமாதாவை அடைந்த ச்வசுரரே, புருஷவிக் ரஹமான தன்னைப் பெண்ணாக நினைத்தாரே; தன்னையே வதூ வாக ஸமர்ப்பிக்க மனோரதம். "ஆத்மரதி:, ஆத்மக்ரீட: ஆத்மமி துன:" இதுவிஷயத்தை தேவநாயகபஞ்சாசத் வ்யாக்யானத்தில் விஸ்தரித்துளது. 'ப்ரவ்ருஜ்யாதியாதா வரது வாராஷெ வாதிவ்ருதீம் வெிஹ்ருதீ ஸக்தி: ஸா' என்று ஸங்கல்பஸூர் யத்தில் பக்தியை 'ஸங்யாஸம் முதலிய துறவிகுணங்களோடு

கூடியதாயும் பரபுருஷனிடத்தில் பதிவ்ரதாநிஷ்டையை உடைய தாயும்' வர்ணித்தார். அதிலுள்ள வேடிக்கைகளும் கவனிக்கத் தக்கன. (8)

𑌮𑌾𑌤𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌵𑌤𑍀𑌮𑌧𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂
𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍋𑌪𑌜𑍀𑌵𑍍𑌯𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌵𑌚𑌸𑌾 𑌦𑍁𑌹𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍 ।
𑌤𑌾𑌪𑌚𑍍𑌛𑌿𑌦𑌂 𑌹𑌿𑌮𑌰𑍁𑌚𑍇𑌰𑌿𑌵 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌮𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂
𑌸𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌯𑍋𑌧𑌿𑌦𑍁𑌹𑌿𑌤𑍁𑌃 𑌸𑌹𑌜𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍍 ॥

மாத: ஸமுத்திதவதீம் அதிவிஷ்ணுசித்தம்
விச்வோபஜீவ்யம் அம்ருதம் வசஸா துஹாநாம் ।
தாபச்சிதம் ஹிமருசேரிவ மூர்த்திமந்யாம்
ஸந்த: பயோதிதுஹிது: ஸஹஜாம் விதுஸ்த்வாம் ॥ (9)

(ப-ரை) 𑌮𑌾𑌤𑌃 - தாயே! 𑌅𑌧𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 - (1) விஷ்ணுசித்தரிடம், (2) விஷ்ணுவின் மனதில், (3) விஷ்ணுவை நடுவில் கொண்ட (கடலில்), 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌵𑌤𑍀𑌂 - அழகாய் அவதரித்தவளும், 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍋𑌪𑌜𑍀𑌵𑍍𑌯𑌂 - ஸகலஜீவர்களும் பருகி உஜ்ஜீவிப்பதற்கு யோக்யமான, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 - அமுதினை, 𑌵𑌚𑌸𑌾 - வாக்கினாலே, (பாசுரங்களால்), 𑌦𑍁𑌹𑌾𑌨𑌾𑌂 - சுரக்கிறவளாயும், 𑌤𑌾𑌪𑌚𑍍𑌛𑌿𑌦𑌂 - தாபத்திரயங்களையும் போக்கிக்கொண்டு, 𑌹𑌿𑌮𑌰𑍁𑌚𑍇𑌃 - குளிர்ந்த பனிக்கிரணமுடைய சந்த்ரனுடைய, 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌮𑌿𑌵 - மற்றோர் (விலக்ஷணமான) மூர்த்திபோன்றவளுமான, 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 - உன்னை, 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌃 - பெரியோர், (ப்ரஹ்மவித்துக்கள்), 𑌪𑌯𑍋𑌧𑌿𑌦𑍁𑌹𑌿𑌤𑍁𑌃 - பாற்கடலின்பெண்ணாகிய பெரியபிராட்டியாரின், 𑌸𑌹𑌜𑌾𑌂 - உடன்பிறந்தவளாக, 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 - அறிகிறார்கள்.

அம்மா! விஷ்ணுசித்தரிடம் தோன்றியவளும், ஸகலஜனங்களும் அநுபவித்து உய்யத்தக்க அமுதை வாக்கினால் சுரக்கிறவளாயும், ஸாம்ஸாரிகஸகல தாபங்களையும் நீக்கத்தக்க குளிர்ச்சியையுடைய ஓர் விலக்ஷணமான சந்திரமூர்த்தியென்று சொல்ல வேண்டியவளுமான உன்னைப் பாற்கடலிலவதரித்த பெரிய பிராட்டியாருக்கு உடன் பிறந்தாளென்று ப்ரஹ்மவித்துக்களான ஸத்துக்கள் அறிகிறார்கள். (அல்லது பெரிய பிராட்டியார்கூடப் பிறந்த உன்னை ஓர்விலக்ஷணசந்திரமூர்த்தியென்று அறிகிறார்கள்).

அவ— (1) 'உன்னுடைய தகப்பன்மார்' என்று அநேக பிதாக்கள் சேர்ந்து என்னைப் பெற்றவரென்றீர் முன் சுலோகத்தில். 'ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தகுலக் கற்பகக்கொடி' என்று முதல் சுலோகத்தில் என்னைப் பேசினீர். நிகண்டுகாரரும் என்னை விஷ்ணுசித்தர் பெண் (விஷ்ணுசித்தாத்மஜா) என்பர். '𑌸𑍍𑌵𑍀𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇' என்று பன்மை பேசுகிறீரே. 'பட்டர்பிரான் கோதை' அல்லவோ நான். மற்ற ஆழ்வார்களும் பட்டர்களோ? 'அஞ்சுகுடிக்கு ஒரு ஸந்ததி' என்ற முறையாக என்னைப் பேசுகிறீரே, இது யுக்தமோ? இதற்குப் பதில் கூறுகிறார்— பதில் கூற ஆரம்பிக்கையிலேயே 'மாத:' 'தாயே' என்றழைக்கிறார். உண்மையில் நீ ஒருவரும் பெற்ற பெண்ணல்லள்; நீ எல்லோருக்கும் தாய் அம்மா. அபிமானத்தால் தங்கள் குடிப்பெண், தங்கள் குலஸந்ததியென்று நினைப்பும் பேச்சும். உன் அபிமானத்தாலும் அவர்கள் பிதாக்கள். பரஸ்பராபிமானமே இப்பேச்சிற்குக் காரணம். அவ்வபிமானத்திலும் விஷ்ணுசித்தருக்கு ஸந்நிகர்ஷமதிகம். 'பட்டர்பிரான் கோதை'என்றுசொல்லுவதும், விஷ்ணுசித்தாத்மஜை என்று சொல்லுவதும் அத்யந்தம் உசிதமே. 'விஷ்ணுசித்தரிடம் தோன்றியவளே' என்றே இங்கே பேசுகிறேன். ஆனால் அப்படிப் பேசுவதிலும் அவரோடு இன்னமிரண்டு சேர்ந்து விடுகிறது. 'பெருமாள் சித்தம்' என்பதும், 'பெருமாளைத் தன் நடுவில் வஸிக்கப் பெற்ற ஸமுத்திரமும்' 'விஷ்ணுசித்த' என்பதில் சிலேடையாகச் சேர்ந்துவிடுகிறது. அப்படிச் சிலேஷைப் பொருள்களுக்கும் ஔசித்யம் ரொம்பவும் ஏற்பட்டு விடுகிறது. விஷ்ணுசித்தரான பட்டர்பிரானொருவரை மட்டுமே நான் பேசப்பார்த்தாலும், பாஷை இன்னமிரண்டையும் சேர்க்கிறது. அப்படிச் சேர்ப்பதும் உன்னுடைய ஏற்றத்திற்கே யாகிறது.

(2) திருமணப்பெண்ணான கோதையை வர்ணிக்குமிடத்தில் அவளை மதிமுகமடந்தை என்று பேசவேண்டாமோ? அவளுடைய தேன்போன்ற பாட்டுகளைப் புகழவேண்டாமோ? ஓர் பிராட்டியைப் பெற, கடலைக் கடைவர் பெருமாளென்பரே, அப்படிப் பேசவேண்டாமோ? பெரியபிராட்டியாரை மனைவியாயுடையவர் மணம் செய்யவேண்டுமானால், அவள் கூடப்பிறந்து அவளுக்கு அத்யந்தப்ரியஸஹோதரியென்று பேசவேண்டாமோ? இதையெல்லாம் இதோ பேசுகிறேனம்மா! வாக் க்ரமிகமென்பர். ஒன்றொன்றாய்த்தானே பேசவேண்டும்.

(3) "ஸ்த்ரீரத்னமான ஊர்வசியைப் படைத்தவர் ப்ரஹ்மாவன்று; காந்தியைப் பரப்பும் சந்திரன் இவளைப் படைத்தானோ? அல்லது, ச்ருங்காரநிதியான மன்மதன் படைத்தானோ? அல்லது, புஷ்பாகரமான வஸந்தமாதம் படைத்ததோ" என்று விக்ரமர் பேசினார். "ப்ரஹ்மா எல்லா ச்ரேஷ்ட ரூபங்களையும் சேர்த்து ஒருமிக்கப் பார்க்கவேண்டுமென்று பொருள்களில் பொறுக்கிச் சேர்த்து மனதினாலேயே ஸ்ருஷ்டித்தாரோ? கைபட்டால் கெட்டுப்போகுமென்று மனதாலேயே அழகைக்கூட்டிக் கூட்டி ஸ்ருஷ்டித்தாரோ" என்று துஷ்யந்தன் சகுந்தலையை வர்ணித்தான். "ஓரேவடிவில் விச்வத்திலுள்ள முழு அழகுக்கூட்டத்தையும் சேர்த்துப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையினால் பார்வதியைப்பிரயத்னப்பட்டு ஸ்ருஷ்டித்தார்" என்று காளிதாஸர் குமாரஸம்பவத்தில் வர்ணித்தார். இந்த அபூர்வமான கல்யாணப்பெண்ணைப்பற்றி அந்த வழிகளில் கவிஸிம்ஹமாயிருப்பவர் பாடவேண்டாமோ? அதற்கு மேலே பாடுகிறார்— நான்முகன் மனத்தினால் நிர்மிதமானாள் பார்வதியென்றால், நான்முகனைப் படைத்த நாராயணனுடைய மனம் எப்படி எப்படி ஆசைப்பட்டதோ, அப்படியே அவன் திருவுள்ளத்திலிருந்தே தோன்றியவள் கோதை. படைக்கப்பட்டவளல்ல, தானாக ஆவிர்பவித்தவள். 'பெருமாள் உகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானானவள்'. பெருமாள் திருவுள்ளப்படி அங்கே உதித்தவளென்றதால், சந்த்ரன் அவ்விடமிருந்து உதித்ததுபோல உதித்தவள். சந்திரனெப்படி இவளை ஸ்ருஷ்டிக்கும் ப்ரஜாபதியாகக்கூடும்? கூடப்பிறப்பவன் ஸ்ருஷ்டித்தவனாவானோ? சந்திரன் பிறந்தவன்; கோதை பிறவாதவள்; நாயகன்மனத்திற்கினிதாம்படி ஓர்விலக்ஷணச்சந்திரமூர்த்தியாகத் தோன்றியவள். அவளைப்போலவே அவளவதரித்த திவ்யதேசத்தில் அவள் அர்ச்சாமூர்த்தியும். பெருமாள் மனதிலிருந்தேகிளம்புவதால் அவர் பிள்ளைகளான ப்ரஹ்மாவிற்கும் ப்ரத்யும்னனுக்கும் ஸ்ருஷ்டிக்கஅதிகாரம் எப்படிக்கூடும்? அழகுக்கடலும், ரஸ்ஸ்வரூபருமான பெருமாள் ஆசைப்பட்டபடியெல்லாம்உருவம் அடைந்து தோன்றினாளென்றால், அதினிலும் அழகில் உயர்த்தியுண்டோ? பதினாயிரம் பூர்ணசந்திரர்கள் சேர்ந்த காந்தியையுடைய பெருமாளிலும் அழகனோ சந்திரன்? ஸாக்ஷாந் மந்மத மந்மதனிலும் உயர்ந்தவனோ மன்மதன்? 'மாஸானாம் குஸுமாகர:' என்றபடி வஸந்தமாஸம் பெருமாளுடைய ஓர் விபூத்யேகதேசந்தானே?

மாத:— தாயே! யாருக்குத் தாய்? விஶ்வத்திற்குத் தாய். விச்வோபஜீவ்யமாத்ருத்துவம். முன் சொன்ன ஆழ்வார்களுக்கும் உண்மையில் நீ தாய். பெரியபிராட்டியாருக்கு மட்டும் நீ தங்கை. மற்ற உலகுக்கெல்லாம் நீ தாய். 'தாயே' என்று முதலில் பொதுவில் கூப்பிட்டு, முடிவில் 'லக்ஷ்மிக்குத் தங்கை' என்பதால், அங்கேமட்டும் 'தாய்' என்பதற்கு ஸங்கோசம்.

ஸமுத்திதவதீம்— "அம்ருதம் வெளிக்கிளம்பி மிதக்கும் ஸமயத்தில் கடைந்த பாற்கடலில் பெரியபிராட்டியார் உத்திதையானாள்" என்று ஸ்ரீஸ்துதியில் வர்ணித்ததுபோல, நாயகன் மனதிலிருந்து அவரிச்சையை அநுஸரித்த உன் ஸ்வேச்சையினால் கிளம்பியவள்; அவர் மனத்திலிருந்து சந்திரபிம்பம்போல உதித்தவள். 'அழகாக மேலே கிளம்பினாள்' என்பது இதற்குப் பொருள். குழந்தை பிறப்பதானால், பூமியில் கீழே விழுமா? பூமிக்கு மேலே கிளம்புமா? பூமிப்பிராட்டியான நீ கர்ப்பத்திலிருந்து பூபதனமாய் விழுந்த குழந்தையல்லவே? உலகத்தையெல்லாம் உன் கர்ப்பத்திற்கொண்ட விச்வம்பரையல்லவோ நீ.

அதிவிஷ்ணுசித்தம்— பட்டர்பிரான் ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தரிடம் நீயாகத் தோன்றினாய். பெருமாள் திருவுள்ளத்தில் அவர் உகந்த மூர்த்தியாய்த் தோன்றினாய். ஜகத்துக்கு ஆஹ்லாதத்தை உண்டு பண்ணும் சந்திரன் பிறந்தவிடத்திலிருந்து நீயும் உதித்தாய். இதனால் சந்திரஸஹஜை என்று சொல்லவேண்டும். சித்தமென்பது நடுவைச் சொல்லுமென்பர். விஷ்ணுவை நடுவில் வஸிக்கப்பெற்ற பாற்கடலில் பெரியபிராட்டியாரோடும், சந்திரனோடும், அம்ருதத்தோடும் கூடப்பிறந்தவளென்பர் பெரியோர். அதினிலும் உயர்த்தி பட்டர்பிரானாகிய விஷ்ணுசித்தரிடம் தோன்றியது. 'விஷ்ணுசித்த' என்பதற்கு அவர்தான் முக்கியமான (ரூடமான) முதற்பொருள்.

விஶ்வோபஜீவ்யம் அம்ருதம்— தாரதம்மியமில்லாமல், அதிகாரிபேதமில்லாமல், எல்லோருக்கும் எளிதான அம்ருதத்தை. தாய் கறக்கும் எந்தப் பாலில் குழந்தைக்குப்பங்கில்லை. பாற்கடலைக் கடைந்தெடுத்த அம்ருதம் தேவஜாதிக்குமட்டுமேயுண்டு;

மானிடருக்குக் கிடையாது. இவ்வம்ருதம் எல்லோர்க்கும் கிடைப்பது. எல்லோரையும் போஷிப்பது, உஜ்ஜீவனம் செய்வது. யஜ்ஞசிஷ்டமான அம்ருதமும் எல்லோருக்கும் கிடைக்காது. ஓர் விலக்ஷணமான சந்திரபிம்பமென்று அடுத்த பாதத்தில் ஸாதிக்கிறார். இங்கே ஓர் விலக்ஷணமான அம்ருதத்தைத் தன் பாசுரங்களால் வார்க்கிறாளென்கிறார். விக்ரமோர்வசீயத்தில் விக்ரமனுடைய அழகிலீடுபட்ட ஊர்வசீ ராஜாவைச் சந்த்ரனென்றும் அவருடைய மொழி (வசனம்) அம்ருதமென்றும் மனதிற்குள் புகழ்கிறாள். "அழகாயிருக்கிறதே இவருடைய வசனம்! அல்லது சந்திரனிடமிருந்து அம்ருதம் பிறக்கிறது என்பது என்ன ஆச்சர்யம்" என்று ஆக்ஷேபாலங்கார ரீதியாகத் தன் மனதிற்குள் பேசுகிறாள். அதை இங்கே ஸ்வாமி நினைத்து முதலில் அம்ருத வசனங்களைப் பொழிவதைப் பேசி, அடுத்த பாதத்தில் சந்த்ர மூர்த்தி யென்று வர்ணிக்கிறார்.

வசஸா ஸுதாநாம்— வாக்கினால் அம்ருதத்தைக் கரக்கிறாள். பாற்கடலை 33-கோடி தேவர்களும், கணக்கில்லாத அஸுரர்களும் சேர்ந்து மந்தரமலையை மத்தாகக்கொண்டு கடைந்து அம்ருதத்தை எடுத்தார்கள். நீ அநாயாஸமாக உயர்ந்த தூயதான அம்ருதத்தைப் பால் கறப்பதைப்போல லகுவாகக் கறக்கிறாய். சந்த்ரன் தன் கரங்களினால் அம்ருதத்தைப் பொழிவான்; நீ வாக்கினால் (மொழியினால்) பொழிகிறாய். சுகருடைய முகத்திலிருந்து (வாயிலிருந்து) 'அம்ருதத்ரவஸம்யுத'மாய் வேதகல்பகவ்ருக்ஷத்திலிருந்து பாகவதமென்னும் ரஸப்பழம் (பழரஸம்) விழுகிறதென்பர். உன் முகத்திலிருந்து அம்ருதத்ரவமாய்ப் பெருகுகிறது உன் ப்ரபந்தபாகவதம். எந்த பசுக்களைக் கறக்கிறாள்? உபநிஷத்துக்களான பசுக்களை, கண்ணன் கறந்து கீதாம்ருதத்தைத் துக்தமா(பாலா)க்கினதுபோல. ஆத்மனேபதத்தால் நாம் பருக, நமக்குக் கறந்து கொடுப்பதைத் தன் பேறாக நினைப்பதை வர்ணிக்கிறார்.

[illegible]த்தில் ஶ்ரீஶே என்று ஶ்ரீவிஷ்ணுக்கே உபாயத்வம் சொல்லியிருப்பதால், ஶ்ரீக்கு உபாயத்வமில்லை என்றால் ஸமாதானமென்? விஶேஷணத்திலும் க்ரியை அந்வயிக்கிறது என்றோ ப்ரமாணாந்தரபலத்தாலென்றோ சொல்லும் ஸமாதானத்தை இங்கும் ஸ்மரிக்கவும். 'ஸர்வஸ்வாமிநியாய்' இத்யாதியினால் [illegible]காரத்வம் இவளுக்கு அஸாதாரணமென்பதை நிரூபித்தருளினதேயன்றி உபாயத்வமில்லை என்று சொல்லவந்ததன்று. அதன் விவரணத்திலும் ஸர்வேஶ்வரேஶ்வரீ [illegible] என்றும், [illegible] என்றும் அவளுக்கு ஈஶ்வரகோடிப்ரவேசத்தை ப்ரமாணங்களால் நிரூபித்தருளினார். [illegible] என்கிற வ்யுத்பத்தியால் ஸர்வேஶ்வரேஶ்வரீ [illegible] என்பதும், [illegible] என்பதும் அந்வயியாது. ஆகையால் 'அஸ்யேஶாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ' என்றும், 'ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம் த்வாமிஹோபஹ்வயே ஶ்ரியம்' என்றும் ஶ்ருதிகளிலும், அஸ்யேஶாநா ஜகத இதி ச — ஈஶாநாம் ஜகதாமீஶ[illegible] என்றாப்போலே ஸம்ப்ரதாயங்களிலும் பிராட்டிக்கு ஈஶ்வரத்வம் ஸ்பஷ்டப்ரதிபந்நமாயிருப்பதை அநுஸரித்து ஶ்ரீக்கு ஈஶ்வரத்துவம் ஒப்புக்கொள்ளுவது ப்ராமாணிகமாகும். ஶ்ரீஸாரஸாரத்தில் [illegible] அதிகாரத்தில் "ஈஶ்வரனுக்கு [illegible] லக்ஷணமாகச் சொன்ன ஜகத்காரணத்வ [illegible] யத்வாதிகள் ப்ரகிருதங்கள்" என்றருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதாலிங்கு [illegible]யத்வம்போல் மற்றவையும் பிராட்டிக்கு இல்லையென்றும் ஶ்ருதிவிரோதங்களென்றும் ஏற்படுகிறதென்கிற வாதம் அநுபபந்நம். [illegible]கியினால் [illegible]

கள் பிராட்டிக்கு ஸாதாரணமாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதால், இங்கு இவைகளை ஸ்ரீசேஷாதிகங்களாகக் கொள்ளில் அதிவ்யாப்திதோஷம் வரும். தத்த்வத்ரயசுலுகாதிகாரத்தில் அநந்யாதீநநிருபாதிகசேஷித்வாதிகள் ஈச்வரலக்ஷணங்கள் என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது. அந்த ப்ரகரணம் பிராட்டிக்கும் ஸாதாரணம் என்றோம். விரோதிபரிஹாரத்தில் ஜகந்மாதாவினுடைய சேஷித்வம் ஸோபாதிகம் என்று ஸாக்ஷாத்ப்ரதிபாதகமாக ச்ருதிஸ்ம்ருதிவசனங்களில் உபாதிகள் சொல்லாமையாலும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை பாதிக்கைக்கு வேறு ப்ரமாணமில்லாமையாலும், ஒருவருக்கு அநந்யார்ஹசேஷம் என்றவிடம் 'த்வயோஸ்ஸ்வாமித்வம் ந வ்யாஹந்யதே ப்ருதிவீவத்' என்கிற கட்டளையிலே நிர்வஹிக்க ஶக்யமாயிருக்கையாலும், இருவரையும்பற்றவ்யதிரிக்தமெல்லாம் நிருபாதிகசேஷம் என்னக் குறையில்லை என்றருளிச் செய்திருப்பதாலும், தத்த்வத்ரயசுலுகாதிகாரத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்ட ஈச்வரலக்ஷணம் நித்யஸம்பந்திகளுக்கு ஸாதாரணமேயல்லாது அந்யதராஸாதாரணமன்று என்று ஸித்திப்பதால் ஸர்வசேஷித்வம் பிராட்டிக்கும் உண்டாயிருக்க, ப்ரக்ருதாதிகாரத்தில் ஸ்ரீமதோ தோஷமாக அதை யங்கீகரிக்கில் பிராட்டியினிடத்தில் அதிவ்யாப்தி ப்ரஸங்கிக்கும். ஆனால் ஈச்வரனுக்கு வ்யாவர்த்தகங்கள் என்றருளிச்செய்யப்பட்டது எப்படி உபபன்னம் என்னில் இந்த ப்ரகரணம் ஈச்வரனுக்கும் முக்தர்களுக்குமுள்ள ஆகாரவைஷம்யத்தைச் சொல்லுவதில் தத்பரமேயன்றி லக்ஷணவிதிபரமன்று. ஜகத்காரணத்வம் முதலிய தர்மங்கள் ஈச்வரலக்ஷணங்கள் என்று வசனவ்யக்தியில்லை. ஜகத்காரணத்வாதிகள் ஸர்வேச்வரனுக்கு நியதங்கள். ஜ்ஞேயத்வாதிதர்மங்கள் முக்தனுக்கு வ்யவஸ்திதங்கள் என்றல்லவோ வசனவ்யக்தி. வ்யதிரிக்தஸம்பந்தத்தினால் முக்தனுக்கு வ்யாவ்ருத்திமேயொழிய ஸ்ரீக்கு இல்லை. ஈச்வரலக்ஷணங்களாக அநுவதித்ததற்குப் பலம் அந்த தர்மங்கள் முக்தர்களுக்கு அஸம்பாவிதங்கள் என்பதற்காகவத்தனை. சைத்ர

சைத்ரஉபய ஸாதாரணங்களாயும், சைத்ரமாத்ரநியதங்களாயும் உள்ள வஸ்துக்கள் தேவதத்தனுக்கு அஸம்பாவிதம் என்பதற்காக இவை சைத்ரனுக்கு வ்யதிரிக்தங்களேயன்றி, தேவதத்தனுக்கு இல்லை என்றால், தேவதத்தவ்யாவ்ருத்திமாத்ரம் ப்ரதீதமாகுமேயன்றி, சைத்ரவ்யாவ்ருத்தியும் கூடுமோ ? ஆகையால் அந்யபராஸிதங்களாயுள்ள ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு தத்பரப்ரமாணங்களைபாதிக்கவொண்ணாது. 'ஜகதேகபதீயோ ஷிதா', "[illegible] ஸ்ருஜஸே காலே லோகா வா[illegible] ஜகத்ப்ரிய । ஜகத்ஸம்ஹாரதே வாதே தத்காரணஸம்ஸ்திதா" 'ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரகாரிணீ', 'தாவகாம் ஸர்வகாரணம்' என்றாப்போலுள்ள [illegible] ப்ரமாணங்களுக்கநுகுணமாக ஸ்ரீந்யாயஸித்தாஞ்ஜநாதிகளில் தாத்பர்யேண அருளிச் செய்யப்பட்ட லக்ஷணங்களே ஸ்ரீதேசிகாபிமதம் என்பது ஸித்தம்.

இதனால் ஸ்ரீந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில் ஜீவபரிச்சேதத்தில் ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஜகத்வ்யாபாரமோக்ஷப்ரதத்வ [illegible] ஸர்வசேஷித்வாதிரூபேஶ்வரஸாதாரண [illegible] ஸம்ஜ்ஞிக்கும் நிர்வாஹம் சொல்லப்பட்டது. வ்யாக்யாதாக்களும் "ஜகத்வ்யாபாரமோக்ஷப்ரதத்வாதேரபி [illegible] ஸாதாரண்யே தேஷாம் வேதாந்தேஷு [illegible] லக்ஷணத்வேந உபதேசோ ந ஸ்யாதிதி பாவ:" என்றார்கள். இதனால் உக்தலக்ஷணங்களுக்கு முக்தவ்யாவ்ருத்தியேயன்றி, பிராட்டி வ்யாவ்ருத்தி இல்லை என்பது ஸ்பஷ்டம்.

ப்ரதானப்ரதிதந்த்ராதிகாரத்தில் ஸர்வநாதரம் [illegible] ஷ்டியத்தில் 'ஸ்வயம் ஸாக்ஷாத்பரம்பரயா வா ஸர்வஶேஷிகா' என்பது ஸ்வாமி தேசிகனால் விகல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பரம்பரயா என்றது பரஸ்பரஷகாரத்வாகாரத்தை இசைந்து சொன்ன சொல்லிறே என்று எழுதியிருக்கிறார். ஸ்ரீதேசிகனும் ஸ்வஸ்வநிஷ்ட ஸ்ரீய உபாயத்வம் என்று அதிகாரஸா

வக்ரபேதிஜெஜூக்கு இவ்விகல்பம் எப்படி உபபாதகமா கும்? ஷௌநு ஸ்ரீயொZவ்யாவாயகவும் என்பவர்களுக்கும் இது ஸாயகமாகாதோ? உக்தஹாஷ்யத்தில் விகல்பத்திற்குத் தாத்பர்யமென்னென்னில், வ்யாவ்யாநம் செய்யுமிடத்தில் வ்யாவெயஸோயநரோகும் ஆவஸ்யகமாகையால் கஷ்டநாதாதி த்யாஜிவ்யாவெயத்திற்கு ஸவஹூஸம்ஸ்திவஹவோஷகார கவாதயா யோஜனையிலும் விரோதமில்லையாகையால் விவாத விஷயஹேதவாக்ஷாதவாயகவஸமெநம் ஸூக்ஸதாநவெக்ஷிதம் என்பமேதயன்றி வேறில்லை. வஷோஷகாரஹாவரோதும் ஸூலிஸாஹமோ என்கிற ப்ரமமுண்டாகாமைக்காக ஸாக்ஷாதவாயகவக்ஷமும் உதாஹிதம் என்று தெளிக.

ஸ்ருதப்ரகாசிகெயில் "ஜஹதாரணகவஶோக்ஷஸூதஷெதக்ஷயிதெ வநெத ஹி ராஜூஸுதுவாரோவகவ ஹணொ ஸாயாரணம் விஹூ" என்றருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதால் ஶோக்ஷஹூதகவும் எம்பெருமானொருவனுக்கேயுரித்தாயிருக்கும் என்று ஸித்திக்கிறது என்பது ஸரியன்று. ஶோக்ஷகாரணகவும் பிராட்டிக்குமுண்டானபோதிலும் ப்ரஹ்மலக்ஷணமாகச் சொல்லப்பட்ட ஶோக்ஷஹூதத்தும் ஶோக்ஷஹூதாநவ்யாவாரகாதத்யரூவம். ஆகையால் கீழ்ச்சொல்லியவாறு பிராட்டிக்கும் மோக்ஷண ஸங்கல்பாதிவ்யாபாரங்கள் உண்டேயாகிலும் கோபநிவ்ருத்திரூபவ்யாபாரமில்லையாகையால் க்ஷதவ்யாவாரவதரவஶோக்ஷஹூதகவும் ப்ரஹ்மத்துக்கே. பிராட்டிக்கு ப்ரஹ்மத்துவமில்லையாகிலும் ஈச்வரத்வமுண்டு. ஷஹகவ்யாவகம் ஶரம்ஶூரக்வமேயன்றி ஷஹகவம் ஈஶ்வரவ்யாபகமன்று. இவ்வர்த்தம் ஷெயஶ்ஶூரகொடிஃ............காரணகாதிஷஹக்ஷணம் தவ வத்ரோதுஶோவரூ என்கிற வதஶ்ஶாகீஹாஷ்யஸ்ரீஸூக்தியில் ஸ்ரீதேசிகனாலேயே நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

| 89902

பரதுக்க துக்கித்வ பரமார்த்த ரக்ஷா விமர்சம்.

(எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பற்றியது).

1. பக்கம் 9-ல் ஸூாயநிரவெக்ஷா வரதஃவோஸஹிஷணுதா என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸாதித்ததில் 'க்ஷஹிஷணுதா' என்பது 'பொறுக்கமாட்டாமல் துக்கம் கனத்திருப்பதை'ச் சொல்லும் என்பது இவர் நினைப்பு. எம்பெருமானாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை நாம் முதல் க்ரந்தத்திலும், அதன் தொடர்ச்சியான 91-முதல் 122-பக்கங்களிலும் காட்டி, பிறர் துக்கத்தைப்பார்த்துத் தானும் துக்கப்படுவது தீரரான விவேகிகளின் தயாகுணமன்று என்பதையும், ஈஶ்வரனுடைய தயாகுணம் அன்றென்பதையும் விளக்கியுள்ளோம். அங்கே 33-பாராக்களில் நாம் காட்டியுள்ள ஸூரோணநிரூபணங்களுக்கெல்லாம் இவர் ஸரியான பதில் சொல்லாதவரையில் இவர் பக்ஷம் தலையெடுக்காது. 'ஸஹிப்பது' என்பதற்கு 'உபெக்ஷிப்பது' என்று பொருள் ஸூரஸமாகச் சொல்லலாம். திதிக்ஷை என்பதற்கும் அப்பொருள் கூடும். 'ஷஹ ஶேஷஶெ' 'ஶ்ரேஷ திதிக்ஷாயாம்' துக்கப்பட வேண்டியதென்னும் நியமமே இல்லை. 'பிறர் நிந்தையைப் பொறுத்துவந்த (திதிக்ஷணம் செய்த) க்ஷஜாதஶத்ருவிற்கு ராஜ்யத்தைத் திருப்பிக் கொடு' என்று பாகவதம். 'திதிக்ஷோணஸ்ய வரேண நிநூய'- தர்மபுத்ரர் உபேக்ஷித்தார். 'துக்கப்பட்டுக்கொண்டே பொறுத்தார்' என்று சொல்ல முடியாது. 'வெதம் ஹஜதி......நாதர்யாவீ கஷோஷ'- அவர் ஶாஸ்த்ரீயமான ஸத்துவநிஷ்டையில் நிலையுள்ளவர். 'ஜநகாதயஃ' என்றவிடத்தில் க்ஷஜாதஶத்ருவையும் சேர்ப்பர். தர்மராஜபுத்திரர், யஜ்ஞாநுஷ்டானத்திலும் ஜ்ஞானத்திலும் அவரையும் வியக்கச்செய்தவர். 'ஸாவதஃவத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய ஶாஸ்த்ரஸூத்தைப் பொறு- திதிக்ஷஸ்வ' என்பது கீதை.

Q2 ma 11 15325
N37.3.1

அந்தத் திதிக்ஷை என்பது 'வ்யஸநப்படாமலிருப்பது, துக்கப்படாமலிருப்பது' என்று அடுத்த ச்லோகம். தயை என்பது கதாசித் ஈச்வரனுக்கு உண்டாவதைப் பற்றி இவர் பேசுகிறாரா? அல்லது ஸ்வாபாவிகமாக நித்யமாக உள்ள தயையைப் பற்றிப் பேசுகிறாரா? 21-ல் 'ஜீவன் தன் கர்மங்களால் ஸம்ஸாரசக்ரத்தில் உழன்றுகொண்டு து:கவசீபூதனாயிருக்கையில், விஷ்ணுவுக்கு ஏதோ ஒரு க்ருபை உண்டாகிறது' என்ற ப்ரமாணத்தை உதாஹரித்தார். இப்பொழுது தயை உண்டாகுமுன், ஜீவன் துக்கத்தைப் பார்த்து ஈச்வரனுக்கு து:கித்வமிருக்கவில்லையா? இருந்ததா? இருந்தால் முன்பே தயையிருந்தது என்னவேண்டும். இவருக்கு து:கித்வம்தானே தயை. எந்தப் பிறர் துக்கத்தையும் பார்த்து து:கப்படாமை இவர் மதத்தில் பெரியதோஷம். ஶத்ருங்களிடம் தயை செய்வது பெரிய தோஷம் என்று ஸ்ரீபாஷ்யம். ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்குத்தான் இவர் ப்ரதிவாதீ. இந்த வசநம் ரக்ஷிக்கும் இச்சையுண்டாவதாகப் பேசுவதாக நாம் சொல்லுகிறோம். முன்பு உபேக்ஷை பிறர் துக்கத்தின் ஸஹிஷ்ணுதை. இப்பொழுது உபேக்ஷை நீங்கி (ஔதாஸீந்யம்) போய் ரக்ஷணேச்சையால் ரக்ஷணத்திலிறங்குகிறார். தடஸ்தராய் உபேக்ஷிக்காமல் ரக்ஷணத்திலிறங்குவது தீரனுடைய இரக்கம். 'பிறர் துக்கத்தைப் பார்த்துத் தான் துக்கப்படுவது' தோஷமென்றும், சோகவிரோதி என்றும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தையும் டீகையையும் கொண்டு 93, 94-பக்கங்களில் நிரூபித்தோம். ஔதாஸீந்யம் நீங்கி, இனி உபேக்ஷிக்கக்கூடாதென்று நினைத்துத் துக்கத்தைப் போக்கவும், ரக்ஷிக்கவும் இச்சைதான் தீரரின் தயை; ஈச்வரன் தயையுமப்படியே. தசச்லோகீவ்யாக்யாநத்தில் ஸ்ரீ அப்புஸ்வாமி ஸாதித்தது பின் வருமாறு:— "க்ருபையாவது- ஸ்வார்த்தநிரபேக்ஷபர து:காஸஹிஷ்ணுதா, தயா பரவ்யஸநஹரா, தயாந்யேஷாம் து:காஸஹநம்' என்கிறபடியே பரதுக்கம் ஸஹியாமல், தந்நிராகரணேச்சை பிறக்கை. அதாவது- 'க்ருபயா பர்யபூவாஷயகஸ்', ஶுபாஶுபாதிகளையும் பாராமல் ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது

வான க்ருபாபேக்ஷதையைச் சொல்லுகையாலே. ஸுஹ்ருத் என்றும் ஸ்வாபமஸூக்தியில் 'ஸுஹ்ருத்த்வத்தாலே க்ருபாகார்ய ஹிதவிதாநாபிமுக்யமான காருணிகத்வத்தைச் சொல்லிற்றாயிற்று". 'தயா ஜாயதே' என்றால், 'ரக்ஷிக்க இச்சை பிறந்தது', காருணிகத்வம் 'ஹிதவிதாநாபிமுக்யம்'. 'தயாபர வ்யஸநஹரா' என்பது தயாஸ்வரூபவாக்யமன்று என்றும் இவர் அபிமானம், நாம் முன் காட்டிய தத்துவத்ரயவ்யாக்யானத்தினாலும், இதனாலும் பாதிதம். துக்கப்படுவதுதான் பெருமாள் தயை என்று இவர் ஓர் வாக்யங்கூட ஸ்ரீலோகதேசிகன் ஸ்ரீவரவரமுநி ஸூக்திகளில் காட்டமுடியாது. பாதிக்கும் பல ஸூக்திகளை நாம் காட்டியிருக்கிறோம். 16-ம் அத்தியாயத்தில் சந்த்ரிகையில் ஸாதித்தபடி 'முன்போல் உபேக்ஷியாமல் பிறர் துக்கத்தைப் போக்க இச்சை' என்பது 'அஸஹிஷ்ணுதா' என்பதற்குப் பொருள். இவர் பக்ஷம் திருவுள்ளமானால், 'ஸ்வார்த்தநிரபேக்ஷம்' என்னாமல், 'ஸ்வாநர்த்தநிரபேக்ஷ' என்று ஸாதித்திருக்கவேணும் என்று முன்பே காட்டியுள்ளோம். 'பரார்த்தமான துக்கம்' என்று பேசுவதே அஸங்கதமென்றும் முன்பே 96-ல் நிரூபித்தோம். தத்துவத்ரயத்தில் ஈச்வரப்ரகரணத்தில் 'சேதநனும் காரணமாகமாட்டான், கர்மபாதந்த்ரனுமாய், து:கியாயுமிருப்பதாலே. ஆகையால் ஈச்வரன்தானே ஜகத்துக்குக் காரணம்' என்று ஸ்ரீலோகதேசிகன் அருளிச்செய்ததை அறிந்தவர் தயை து:கமென்று பேசத்துணியார். 'து:கித்வம் உள்ளவர்', 'துக்கப்படுவதற்கு ஈஷத்தேனும் ஸம்பாவனையிருப்பவர்' ஜகத்வ்யாபாரத்தை ஒரு க்ஷணம்கூட நடத்த முடியாது; ஸர்வகாரணமாயிருக்கவேமுடியாதென்பது அழகான நிரூபணம். உலகங்களில் நடக்கும் எல்லாக் கொடுமையையும் ஈச்வரன்தானே காரணமாகவிருந்து செய்யவேண்டும்; அவன் எல்லோர் து:கங்களையும் நேரில் பார்ப்பவன்; தானே விதிப்பவன். அவனைத் துக்கம் என்பது அணுகக் கூடுமானால், பிறர் துக்கத்தைப் பார்ப்பதால் அவனுக்குத் துக்கமுண்டாவதற்கு ஈஷத்தேனும் யோக்யதை

இருந்தால், ஒருக்ஷணம்கூட ஜகத்வ்யாபாரம் செய்யமுடியாது. ப்ராணிகள் துக்கமென்பது அவன் விதிக்கும் தண்டனை; தண்டனைக்கு ஓர் ஈஶ்வரன், தயைக்கு (அழுகைக்கு) மற்றொரு ஈஶ்வரனோ? 'காவல் சோர்வினால் இந்த ப்ராணிக்குத் துக்கம் வந்துவிட்டதே என்று அழுகிறான்' என்னும் பேச்செல்லாம் கேவல ரஸோக்தி; காவ்யபரம், தாக்ஷிண்யம். தத்துவமல்ல. பிறர் துக்கத்தைப் பார்த்து ஒருகாலும் து:க்கம் அணுகுவது அஸாத்யமாயிருக்கும் மஹாதீரன்தான் ஜகத்காரணமாவான். து:க்காத்யந்தாபாவத்தோடு ஆனந்தமயனாயிருப்பவன்தான் ஜகத்காரணமாகக் கூடும். 'து:க்கஶிக்ஷகஸ்ஸைவ ஹி ஜீவஸ்ய' 'ப்ரஹ்மத்தினிடம் மற்ற ப்ரமாணங்களால் துக்கமின்மை ஏற்படுகிறது' என்ற ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தியையும், 'ப்ரஹ்மணி ச து:க்க ஸம்பந்தஸ்ய ப்ரமாணபாதிதத்வாத்' என்ற ஸ்ரீஸுதர்சன ஸூக்திகளையும் கணிசித்து ஸ்ரீலோகதேசிகன் ஸித்தாந்த ந்யாஸம் செய்தது. இரண்டு ஹேதுக்களும் ப்ருதக்த்வம் ஸித்தம். ஒன்றொன்றே போதும். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பரிசயமில்லாதவர்க்கு ரஹஸ்யம் விள்ளாது. முக்தனுக்கு ஸம்ஸ்காரத்தால் புநராவ்ருத்தி வரும்போது துக்கத்தை அநுபவிப்பதாக இவர் அபிமானம். (பக்கம் 35). என்ன அழகு. வேதாந்தப்பழமே! "ஒரு பொருளும் ஹேயமல்ல, எல்லாம் ஆனந்தஸ்வபாவமே, கர்மவஶ்யமாயிருந்தால் துக்கமாக அநுபவிக்கப்படுகிறது" என்பது வேதாந்தத்தின் அரிச்சுவடி. ரஹஸ்யங்களில் இது ஸ்பஷ்டமாக ஸாதிக்கப்பட்டது. ரஹஸ்யங்கள் வேதாந்தஸாரம். பரமபதத்திலிருந்தாலும், ஜ்ஞானத்தால் இங்குள்ளதையெல்லாம் பார்க்கவில்லையோ? பார்த்தாலென்ன? எங்கிருந்தாலென்ன? அவனுக்குத் துக்கமுண்டாவதில்லை. 'யதா காஷ்டம் த்ருஶ்யதி' என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தை உதாஹரித்தார். 'யதா விதி (தலையெழுத்துப்போல்) து:க்கயதி' என்று ஸாதித்தாரோ? "ஸர்வ விஹிதேந கர்மஜனோத்பாதாஸ்யா:" என்று டீகையையும் உதாஹரித்தார். "ஜோத்பாதா" என்பது து:க்கஹேதுகத்திற்கு பர்யாயமோ? எத்தனை ஸாதகமான ப்ரமாணங்கள்?

களை? ஸ்ருதிவாக்யத்தில் "ந பஶ்யோ ம்ருத்யும் பஶ்யதி ந ரோகம் நோத து:க்கதாம் | ஸர்வம் ஹ பஶ்ய: பஶ்யதி ஸர்வமாப்நோதி ஸர்வஶ:" என்பதையும் பாஷ்யடீகையையும் பார்க்க. ஸம்ஸாரிகள் படும் துக்கத்தைப் பார்க்கவே பார்க்கிறார். ஆனால் அவனுக்குத் துக்காநுபவமில்லை. ப்ரதிகூலவேதநீயமென்னும் துக்கமில்லை. ப்ரதிகூலமே கிடையாது. முக்தனுக்கு தத்காலத்தில் பிறர் துக்கங்களையும், தான் முன் அநுபவித்த துக்கங்களையும் அறிகையிலும், அவை முறையே ஸ்வாஶ்ரிதமல்லாததாலும், வர்த்தமானமல்லாததாலும், அவை அவனுக்கு ப்ரதிகூலமாவதில்லை; இப்படியேதான் ஸம்ஸாரதசையிலும் கண்டுளது ஸம்ஸாரதசையிலோ என்றால், பரது:க்கது:க்கித்வமும், ம்ருதாநுஸ்மரணமும் கர்மாதீனமாயிருக்குமே. ந ரோகம் நோத து:க்கதாம் ஸர்வம் ஹ பஶ்ய: பஶ்யதி முதலிய ப்ரமாணத்தாலே, விசேஷமாகப் பார்க்கப்படுவனவற்றிலும், தனக்கு ப்ராதிகூல்யத்தின் தர்சனமில்லை" என்று இந்த ஸ்ருதியைப் பற்றி தத்துவடீகை. ப்ரதிகூலமொன்றிருந்தாலல்லவோ ப்ரதிகூலவேதநம் வரும். "தன் சரீரம் தனக்குப் பிரதிகூலமாகுமோ" என்று பெருமாள் விஷயத்தில் துக்கத்தின் அஸம்பாவநத்தை ஸ்ரீலோகதேசிகன் ஸாதித்தருளினர். ஈச்வரனுடைய ஆநந்தமே முக்தனுடைய ஆநந்தம்; அதை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதால், இவனுக்கும் அதேவிதமான ஆநந்தம். அவனுக்கும் துக்ககந்தமில்லை; இவனுக்குமில்லை. பரது:க்கத்தைக் கண்டு து:க்கம் உண்டாவதற்கோ, மற்ற எந்தத் துக்கத்திற்கோ கர்மவஶ்யத்வம்தான் உபாதி. 'அஸஹிஷ்ணுதை' என்பதற்கு 'முன் உபேக்ஷித்ததுபோல் உபேக்ஷியாமலிருப்பது' என்னும் பொருளை ஸ்வரஸமாகச் சொல்லக்கூடியபோது, ஸர்வப்ரமாணஸர்வஸ்வ ஸ்ரீஸூக்திவிருத்தமாக 'துக்கப்படுவது' என்னும் பொருளை ஏன் கொள்ளவேண்டும்? காவ்யஸாரத்தில் ஸுகம், துக்கம், உதாஸீனம் என்று மூன்றை ஸாதித்த 433-ம் ச்லோகத்தில் "தத்தத்வைராக்யயோர்ஹேஷு நியதி: உசிதை: ஸஜ்ஜதே

உவவாரெ:” என்று ஸாதித்ததையும், அஙகே ஸிஙிவ்யா வ்யாநத்தில் ‘ஔவசாரிகமான ப்ரயோகங்கள் ஆயிரக் கணக்காக இருக்கட்டும், உபசாரமாகப் பொருளுரைக்கக்கூடிய சப்தப்ரயோகத்தால்மட்டும் அர்த்தம் நிச்சயிக்கசக்யமன்று’ என்று ஸாதித்திருப்பதையும் கண்டு தெளிக. ‘ஶப்தஶக்திமாத்ர மான அர்த்தத்தை நிர்வஹிக்கப் புகுந்திருக்கிறேனே யன்றி, தாத்பர்யவிமர்சத்தில் புகுந்தேனில்லை’ என்பது 10-ல் இவர் பேச்சு. ‘தாத்பர்யந்தான் முக்யம். தாத்பர்யவ்ருத்திர்பலீயஸீ’ என்பர் ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள். சப்தத்திற்குப் பல பொருள்களில்எது பொருளென்று பார்க்கவேண்டாமோ? ‘கங்கையில் வாஸம் செய்’ என்றால் நதிக்குள் குதித்து மாள்வரோ? ‘விஷத்தைச் சாப்பிடு’ என்றால் அதைச் சாப்பிட்டு மாள்வரோ? இப்படியேதான் ஏதோ தயையின் பர்யாயங்களில் ஒன்றான அநுக்ரோசசப்தத்திற்கு அமரகோசத்தில் சொல்லியிருப்பதைப் பற்றி ‘அழுகிறவனைக் கண்டு கூட அழுவதே அநுக்ரோசம்’ என்று வ்யாக்யாதா விவரித்தார், அதுதான் க்ருபை, அதுதான் தயை, அதுதான் கருணை. நிகண்டு சிக்ஷை கண்டீர்’ என்பது இவர் ரஸம். ஸ்வாமிதைகாரர் இவர் பக்ஷத்திற்குச் சத்ருவென்று இவரறியாமல், அவரைச் சரணமாகப் பற்றுகிறார். அவர் ஶாஸ்த்ரஜ்ஞரும் ப்ராமாணிகருமாகையாலே, முதல் ச்லோகத்தில் “தயாஸிந்தோ:” என்பதன் வ்யாக்யானத்தில் ஸ்பஷ்டமாக ‘தயை’ பரதுக்கநிராகரணேச்சைதான் என்று அறுதியிட்டார். இவர் ப்ரமாணமாக ஆதரித்து ஆணையிடும் ஸ்வாமியின் நிஷ்கர்ஷத்தைக் கண்டு இவர் பிடிவாதத்தை விடவேணும். இவர் சொல்லும் காரிகையிலும் ‘தயைக்கு’ ‘ரக்ஷிப்பது’ என்று பொருளுரைத்தார். தயையின் பர்யாயங்கள் எம் பக்ஷத்தையே உறுதிசெய்கின்றன. த்ராணம், கதி, ரக்ஷணம், ஹிம்ஸை, சூதநம்- எது அழுகைக்கு ஸமானமாகும்? தயை சப்தத்தை விட்டார், அநுக்ரோசசப்தத்தின் வ்யுத்பத்திப் பொருளில் ஆழ்ந்தார். அதிலும் ஸ்வாமிதையே ஆஹ்வானம்’ என்னும் பொருளையும் உரைத்தது. கஷ்டப்படு

கிறவனைக் கூப்பிட்டு ரக்ஷிக்கிறேன் என்று சொல்லுவது தீரரின் அநுக்ரோசம். வ்யுத்பத்திப் பொருள் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம் ஆகாதென்று ஶாஸ்த்ரப்ரகாசிகையை ஸேவித்துத் தெளிக. ஶ்ருதியில் ஸாக்ஷாத்விஷயத்தில் ஈஶ்வரன் தயையைச்சொல்லும் சப்தங்கள் என்ன என்று பார்ப்போம். “ஶாஸ்த்ரஸ்யா வா தத்நிமித்தத்வாத்” என்று ந்யாயப்ராஜ்வலிதசேதஸ்ஸான ஜைமினி. யாதா: ப்ரஸாதாத்’, ‘ஜுஷ்டஸ்ததஸ்தேந’, ‘ஜுஷ்டம் யதா பஶ்யத்யந்யமீஶம்’, ‘ஹாதாநாத்ருஹீத:’, என்று ச்ருதி ஸூத்ரசப்தங்கள். எல்லாம் அழுகைக்கு நேர் விரோதம். ‘யதா ந ஶ்ருஹதஸ்ஸந்தி ந ஸந்தி யதாபேக்ஷயா’ என்றார் சுகர். அநுக்ரஹம் என்னும் தயைக்கு எதிர்த்தட்டு உபேக்ஷை. “யோஸாவநுக்ரஹகாரணோ ஹரவாந் பூர்ணகாம: விஶ்வவி தேந நயநாஶ்ரம்ஹம் விஜ்ஞேநு । உமாய விஶ்வவிஜயாய ஸ நோ விஷாதம் ஶர்வ்யா ஶரண்யநாதஸ் பூர்ண: புராணம:” என்று பாகவதம் பூர்ணகருணையை வர்ணித்திருப்பதைப் பார்த்துத் தெளிக. ஶ்ரீஹ ஶஹஸ்ர. ரா ஶூம:.

2. ஹோகாவத்ருயிகாரணத்தைக் காட்டியிருந்தோம்- 35-இல் இவருடைய பதில்— ‘ஸர்வ ஹ்ருத்யாதிநீத்யா ஶரீஹ ஶஹதாம்’ அதன் வ்யாக்யானத்தில் ஸ்ரீகுமாரர் ராஜாக்கள் ஸ்வதந்த்ரர்களாகவே ஹவிக்கிறார்கள். ராஜப்ருத்யர்களோ என்றால், அவரை ஸேவித்து அதனால் அம்மாதிரியான ஹோமத்தைப் புஜிக்கிறார்கள் என்றார். அந்தோ இதன் ‘சுவையை அறிந்தவரே’ என்கிறார். என்ன விசித்திரம்? என்ன ஞானம்? இந்த சிந்தாமணியில் நடுவில் இரண்டு வாக்யமெடுத்தார். முன்னையும் பின்னையும் விட்டார். எடுத்த வாக்யங்களுக்கும் பொருளையறியவில்லை. நிரதிஶயாநந்தஸ்வபாவத்தால்ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஜீவனுக்கும் சொன்ன விபாகம்- வேற்றுமை, போகுமே என்பது ஆக்ஷேபம். இதுவிஷயத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸ்ரீஸூக்திகளை முன்பே காட்டியுள்ளோம். இவர் எடுத்த வாக்யங்களில் ஸ்வர்கங்களின் போகத்தைப் பற்றிப்பேசியுள்ளது. அந்த விஷயத்திலும் ராஜா ஸ்வதந்த்ரமாக போஜ்யஸ்வர்கங்களை அநுபவ

விக்கிறார். அவன் அரண்மனையிலிருக்குமவன் ஸேவகன், அவனை ஸேவித்து அதற்குச் சம்பளமாக அதேமாதிரி போகங்களை அநுபவிக்கிறான். அடுத்தாப்போல், "பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே **அதிகாரம்** பெற்ற ப்ரஹ்மாமுதலியவர் கர்மாநுரூபமாக போக்யங்களை அநுபவிக்கிறார்கள். இதனால் அவர்கள் பகவானோடு ஸமமாகமாட்டார்" என்று உளது. இங்கே து:க்கங்களின் ப்ரஸ்தாவமேயில்லை. ராஜஸேவகர் து:க்கத்தைச் சம்பளமாக வாங்குவரோ? "தாயார்கள் வேலை செய்வது தங்கள் க்ஷேமத்திற்காக, அன்னவஸ்த்ரங்களைப் பெறுவோம், திட்டு தண்டனைகளைப் பெறமாட்டோமென்று" என்றார் மஹாபாஷ்யகாரர். ப்ரஹ்மாதிகள் பகவத்ப்ரஸாதத்தால் அதிகாரபதவிபவத்தை அநுபவிக்கிறார்கள். ப்ரஸாதத்தால் து:க்காநுபவமென்பது ஒவ்வாது. இப்பொழுது விவாதம் துக்காநுபவத்தைப்பற்றி. இந்த ஸித்தாந்தத்தையே எடுத்து ஸ்ரீபட்டர் பூதாத்மநாமத்தில் ஈச்வரனுக்குத் துக்கமணுகாதென்று விஸ்தாரமாகத் தீர்மானித்திருப்பதை 123, 124-பக்கங்களில்காட்டினோம். இருவரும்ஒரே சரீரத்திலிருந்தாலும் ஜீவனை **வினைப்பயனை** அநுபவிக்கச்செய்யும் பரன் **தன் ஸ்வாதந்த்ரியஹேதுவாலநுபவிப்பது இல்லை**; ப்ரத்யுத இன்னம் விசேஷமாகப் பிரகாசிக்கிறார் என்று ஸாதித்தார். ஸ்வாதந்த்ரியம் து:க்கமநுபவிக்காததற்கு ஹேது என்றார் ஸ்ரீபட்டர். இவர் ஸ்வாதந்த்ரியத்தால் துக்கத்தை அநுபவிக்கிறதாகச் சொல்லுகிறார். ராஜக்ருஹத்தில் சமையற்காரனும் ராஜா புஜிப்பதைப் புஜித்தாலும், அந்த ஸம்போகமொன்றாயிருப்பதைக் கொண்டு ஸாம்யம் சொல்லக்கூடாதென்பது சிந்தாமணி. ஈச்வரஸ்வாதந்த்ரியத்தையும், ஜீவனுடைய பாரதந்த்ர்யத்தையும் காட்டிற்று. துக்கத்தைப் பற்றி ஸ்ரீபட்டர் முதலிய பெரியோர் நிரூபணங்கள் ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டிவிட்டதால் அதைப்பற்றிப் பேசவில்லை. பட்டர் ஸ்வாதந்த்ரியஹேதுவை உபயோகப்படுத்தினதற்கு நேர் விபரீதம் இவர் பேச்சு. ஸம்போகப்ராப்த்யதிகரணத்தில் 'ஸாநுக்ரஹமென்னும் கருணை ஸ்வார்த்தநிரபேக்ஷமான

பரது:க்கநிராசிகீர்ஷா' என்று ஸாதித்தார். 'யா து:கா வாசிகீர்ஷா பரஹிதநய: ஸைவ தஸ்யாநுகம்பா' என்று ஸாராவளியில் கருணையின் லக்ஷணத்தைத்தெளிவாக ஸாதித்ததாகவும் ஸாதித்தார். எல்லோரும் இவர் பக்ஷத்தைக் கொல்லுகிறவர்களே. எம்பெருமானார் தர்சனத்தையல்லவோ இவர் கொடிய பக்ஷமும், 'பரதுக்கதுக்கித்வ பரமார்த்தரக்ஷா' என்னுமிவர் க்ரந்தத்தின் திருநாமமும் அழிக்கப்பார்க்கிறது. 'ஸர்வஜ்ஞமாக ப்ரஹ்மத்திற்கு இந்தப் பக்ஷத்தில் மிக துக்கம் ஒப்பவேண்டியதால் இந்தப் பக்ஷம் மிகப் பாபமானது' என்று வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் பரிணமவாதத்தின்பேரில் ஸாதித்த தூஷணத்திற்கு இவர் நம் தர்சனத்தை இலக்காக்குகிறார். இவர் ஸ்வதர்சநபயங்கரரே. இந்த பயங்கரரிடமிருந்து எம்பெருமானார் தர்சனத்தை எல்லா பூர்வாசார்யர்களின் ஸூக்திகளையும் கொண்டு காப்பாற்றவேண்டியது நம்மெல்லோருடைய கடமை. 'ஜாதநிர்வேதா' என்கிற உபாஸகவார்த்தை து:க்கித்வபரமன்று. ப்ரளயம்முடிவில் ஸ்ருஷ்டி துவக்குகையில் நிர்வேதம். முன்பு பஹுகாலம் ப்ரளயமென்னும் பிறர் இழவிருந்தும், து:க்கமேயில்லை; லக்ஷ்மியோடு விஹாரமே இருந்தது. ஈதில் நிர்வேதம், ப்ரளயாவஸ்தையில் விராகம், (இச்சையின் நிவ்ருத்தி). அப்பொழுது ஸ்ருஷ்டீச்சை. ப்ரளயகாலம் முழுவதிலும் ஸுகியாய்ப் பிராட்டியோடு விஹரித்துக்கொண்டிருந்ததாக பெருமாள் வசனம். இருவரும் ஒப்பாரிவைத்து அழுததாக இந்த மார்க்கண்டேயர்மொழி. ஒருகல்பம்முழுவதும் பேரிழவைக்கண்டு நிர்வேதமுண்டாகவில்லையே. தயை பரது:க்கது:க்கித்வமென்றால் முன்பு ஏனில்லை. ஒரு க்ஷணம் மட்டும் துக்கித்வமா? நிர்வேதம் என்பது விராகத்தில் (ராகநிவ்ருத்தியில்) ரூடமென்பர். 'ப்ராஹ்மணோ நிர்வேதமாயாத்' ஆசையின் நிவ்ருத்தியைச் சொல்லும். சாந்தரஸத்திற்கு நிர்வேதம் ஸ்தாயிபாவம். ராகமில்லாமை துக்கம் அன்று, தயையே து:க்கித்வம் என்பது இவர் பக்ஷம். தயைக்கு து:க்கித்வமுண்டாயிற்றென்

பது இவருக்குப் பொருந்துமோ ? காவ்யத்தில் விவிக்ஷித்துவத்தையெல்லாம் தத்துவமாகக் கொள்ளுவது உசிதமன்று, ஸ்பஷ்டநிஷ்கர்ஷத்திற்கு விரோதமாகப் பொருள்கொள்வதும் ஸரியன்று. இவரைப்போல பெரியோரும் வ்யாஹதஸாக்ஷிகளாவரோ ?

3. ஆநந்தமயாதிகரணத்தை அவலம்பித்து நாம் பக்கம் 80-ல் வாதித்ததற்குப் பதில் சொல்ல இயலாமல், பக்கம் 37, 38-ல் ஸூத்ரகாரர் அவதாரரென்று ஜ்ஞாதிகரணத்தில் தத்குணஸாரஸூத்ரத்தைப் பழிக்கிறார். இவருக்கு ஸூத்ரமும் தெரியவில்லை, பாஷ்யமும் தெரியவில்லை ஸ்ரீவரவரமுனி இதுவிஷயத்திலழகாக ஸாதித்த தீபஸ்ரீஸூக்திகளையுமிவர் அறிந்தவரன்று. ஸூத்ரபாஷ்யாதிகளுக்கு நாம் காவற்சேவகத்தில் அமர்ந்துள்ளோம். ஸூத்ராதிகளை இவர் தூஷணம்செய்ய இடங்கொடோம். இப்படி ஸூத்ரத்தைப்பழிப்பவரைவேதாந்திஜோஷ்டிக்கு பாஹ்யரென்பதைத் திருவருளைமுன்னிட்டுநிலைநாட்டுவோம். நாம்கேட்டகேள்விக்குப் பதில்சொல்ல ஸாத்யப்படாமல், ஸூத்ரகாரர் கெட்டிக்காரர் அல்லரென்றிவர் பேசுகிறார். இங்கே இப்பாதத்தில் ச்ருதிகளின் பரஸ்பரஸமந்வயத்தில் நோக்கு; புறச்சமயங்களோடு போர்புரியுமிடமன்று. இரண்டாம் பாதத்தில் ஸாங்க்யர்களோடும், வைசேஷிகரோடும் யுக்திப்போர் நடந்தது. இங்கே ஜ்ஞானஸ்வரூபம் மட்டும்தான் ஆத்மா, ஜ்ஞாநகுணகனல்ல (ஜ்ஞாதாவன்று) என்று சொல்லும் ஸாங்க்யன் முக்யபூர்வபக்ஷி. அத்வைத்மதமும் அதைச் சார்ந்தது. ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தை ஒப்புக்கொண்டு, ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை மறுதளிப்பவர் முக்யபூர்வபக்ஷி. ச்ருதிகளிலும் அனேகம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகின்றன. ச்ருதியை அத்தனையாக ஒப்பாத வைசேஷிகர் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தை மறுதளிப்பவர். இங்கே ச்ருதியை வைத்துக்கொண்டு முக்கியமாக விசாரம். ஸாங்க்யர் ஒப்பும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தை ஸாதிக்கவேண்டியதில்லை. ஆயினும், வைசேஷிகரை வ்யவஸ்தாபகவ்யவஸ்தாபகமாக ச்ருதிவசத்தால்

மறுதளிப்பதிலும் நோக்குண்டு. அது ப்ரதானமன்று. 'ஸ்வயம் ப்ரகாசகத்வாத் ச்ருதிஃ ஸர்வப்ரஸித்தா" என்று ந்யாயஸித்தாஞ்ஜனத்தில் ஸாதித்தபடி, இங்கே ச்ருதியைப்பற்றிய விசாரத்தில் ச்ருதிப்ரஸித்தமான ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தை ஸாதிக்க அத்தனை முயற்சிவேண்டியதில்லை. இங்கே 'இவ்வாத்மா ஜ்ஞாத்ருத்வஸ்வரூபன்தான், ஜ்ஞாநமாத்ரமல்ல, ஜடஸ்வரூபனுமல்ல' என்று ஸ்ரீபாஷ்யப்ரதிஜ்ஞை. 'ச்ருதியினாலேயே' என்பது ஹேது. ச்ருதிகள் ஸர்வப்ரஸித்தமாய் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தைப் பேசுவதால் இந்த ஹேதுவே போதும் வைசேஷிகபக்ஷத்தை ச்ருதிவிருத்தமென்று தள்ள, ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தை ஸாதிக்க. 'தத்குணஸாரத்வத்திற்கு' இரண்டு பொருளுமுண்டு. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் இந்த ஸூத்ரத்தின் அவதாரிகையில் ஸாங்கியர் (பூர்வபக்ஷி) 'ஜ்ஞாநஸ்வரூபம்' என்று ச்ருதி ஓதுவதால், ஜ்ஞாதாவல்லனென்று ஆக்ஷேபிப்பதற்கு, 'ஜ்ஞாநஸ்வரூபம்மட்டும்தான்' என்று பதில் சொல்லுவது யுக்தமாகுமோ ? இதே ஸூத்ரத்திற்கு மற்றோர் யோஜனையில் வைசேஷிகனை பூர்வபக்ஷியாக்கி, 'ஸ்வயம் ப்ரகாசகுணஸாரமானதால்' ஜடஸ்வரூபமல்ல என்பதும் ஸூத்ராக்ஷரத்திற்குப் பொருந்தியதே, ஸூத்ரகாரர் திருவுள்ளமே. வைசேஷிகன் சங்கை மிக மந்தம். அதை ஆநுஷங்கிகமாக அதே ஸூத்ராக்ஷரங்களைக் கொண்டு தள்ளுகிறார். அப்படியே ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் தீபத்தில் ஸாதித்ததை ஸ்ரீவரவரமுனி எடுத்துத் தத்துவத்ரயவ்யாக்யானத்தில் உதாஹரித்தருளினர். தீபத்தில் முதலில் ஜ்ஞாநமாத்ரவ்யவச்சேதஸ்து, ஜ்ஞாநஸ்ய ப்ரதானகுணத்வாத் ஸ்வரூபவாநுபந்திவாத் ஸ்வரூபநிரூபககுணத்வாத் ஆத்மஸ்வரூபஸ்ய ஜ்ஞாநவத்ஸ்வப்ரகாசத்வாச்ச உபபத்யதே' என்று ஸூத்ரத்தின் பொருளை ஸாதித்துளது. ஸூத்ரத்திற்கு இரண்டு பொருளும் விவக்ஷிதம். ஆவ்ருத்தியினால் பஹ்வர்த்தஸூசனம் ஸூத்ரத்திற்கழகு. ஸூசநாத் ஸூத்ரம். இந்த ஸூத்திரமும் அடுத்த ஸூத்திரமும் ஆவ்ருத்திசெய்வதால் யோஜநாபேதேந இரண்டு ஸாத்யங்களை

யும் ஸாதிக்கும். இவ்விரண்டு ஸூத்ரங்களுக்கும் இரண்டுவித ப்ரயோஜனமிருப்பதால் இவ்விரண்டையும் ச காரத்தால் சேர்த்துப் பிடித்தது. “ப்ரகாசாத்மந: ஸ்வப்ரகாசத்வேந ஜ்ஞாநமிதி வ்யவஹாரோ ந தோஷ இத்யுச்யதே” என்று தீபத்தில் ஸாதித்தருளியது தத்குணஸாரஸூத்ரத்தின் பொருளென்று ஸாதித்தார்; ப்ரகாசகுணஸாரத்வாத் ப்ரகாசவ்யபதேச:. ஜ்ஞானமென்பது ஸ்வயம்ப்ரகாசம். ‘அநந்யாதீந ஜ்ஞாநஸ்வயம்ப்ரகாச:’ என்று தத்துவமுக்தாகலாபம். தன் ஸ்வரூபப்ரகாசமும் அதில் சேர்ந்ததுதான். ‘ஸ்வப்ரகாசகம்’ என்பதைக்கொண்டு பாஷாணகல்பத்வநிரஸனம். ஸ்வப்ரகாசகத்வம் யாவத்ஸ்வரூபஸத்தமான குணம் என்பதைக் கொண்டு ஸாங்க்யாதிபக்ஷநிரஸனம். ‘ஜ்ஞாத ஸ்வவேத்யோ நாத்மா ஜ்ஞப்திமாத்ரமிதி ஸ்தித:’ என்று ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணத்தில் அத்வைதியின் ஜ்ஞாநமாத்ரத்வபக்ஷத்தை நிரஸிக்க இந்த ஸூத்ரத்தை உதாஹரித்தது. ஸ்வரூபம் தூக்கம் முதலிய தசைகளில் ப்ரகாசிப்பதில்லை என்னுமாக்ஷேபத்தையும் 2-வது ஸூத்திரம் பரிஹரிக்கிறது. சகாரத்தால் இதே ஸூத்ரங்களைக்கொண்டு யோஜநாந்தரத்தால் பக்ஷாந்தரத்தையும் ஸதாரமாக நிரஸிப்பதில் திருவுள்ளம். ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் 2-வது ஸூத்ரத்திலும் ஸூசித்துள்ளது. இப்படி ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய விவரணமென்பதை ஸ்ரீவரவரமுனி எடுத்துக்காட்டியிருப்பதை அறிந்து தெளிக. ஸூத்ரத்தைப் பழிக்கும் தீமையை விலக்குக. இரண்டிலும் ஸூத்ரத்ருஷ்டாந்தம் ஒட்டும். ஆத்மாவின் ஸ்வப்ரகாசகத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டு கேழ்க்கும் பூர்வபக்ஷிகளான ஸாங்க்யாத்வைதிகளுக்கு ‘ஜ்ஞாநத்தைப் போல ஆத்மாவும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகையாலே’ என்று நம் ஸூத்திரகாரர் ஸூத்ரமியற்ற இந்த பயங்கரர் உபதேசிக்கிறார். இவர் நைபுண்யத்தைப் பண்டிதலோகம் மெச்சும். ஆநர்த்தக்யபண்டிதரென்னும் பிருதம் போதாது. வேறு பிருதமும் கிடைக்கும். ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வமில்லை என்று தேறிவிடு

மென்கிறார். உபயவாதிஸம்ப்ரதிபந்நமென்று முதல்முதற்கொண்டே ஸூத்ரகாரர் காட்டி வருகிறார். ‘குணாத்வா ஆலோகவச்’ இது இரண்டு ஸூத்ரங்கள் முந்தியது. இங்கே ஸூர்யதீபாதித்ருஷ்டாந்தங்களைக் காட்டி, ஸ்வரூபமும் தர்மமும் ப்ரகாசரூபமான ஜ்ஞாநமென்பது பணிக்கப்பட்டது. “ஜடமான குடம் முதலியதற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஒட்டாதாகையால், ஜ்ஞாத்ருத்வத்தாலேயே ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வமும் ஸமஞ்ஜஸம்” என்ற ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணஸ்ருதப்ரகாசிகையையும் கவனிக்க.

4. கீதாபாஷ்யத்தில் ‘ஸுஸஹிஷ்ணுகம்.’ என்பது துக்கித்வமன்று, ‘து:கநிராவிஷ்கரணம்தான்’ என்று சந்த்ரிகை. மூலபாஷ்யத்தில் “து:கித்வமென்பது பொருந்தாது” என்று ஸ்பஷ்டமான ஹேதுபுரஸ்ஸரமாகப் பணிப்பு. தத்துவடீகையில் ஓர் ஸூக்தியையும் காட்டினோம். தத்துவடீகை 190-இல் ‘அநவஸாத:’ என்பதற்கு “மனுஷ்யருக்கு ஸாஸ்ரவிரோதியான ஸ்வது:கபரது:கித்வம் முதலிய தோஷங்கள வைஷம்யமுண்டாவதுண்டு” என்று காட்டி அதன் அபாவம் அநவஸாத: என்று விளக்கினார். ஸ்ரீதேசிகன் இவருக்கு ஸாபகம் என்று நினைப்பது ஸ்வப்நம், உந்மாதம். ‘ஸ்வப்நோந்மாத யாநாம் ஸந்நிஹிதோ நா’.

5. விதர்க்யநாதிவிஷயவநபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீ பட்டர் திருவுள்ளத்தை முன்பே விஸ்தாரமாய் நிரூபித்தோம்.

(2-வது ஸம்புடம் 12-வது ஸஞ்சிகையின் 3-வது பக்கத்தில் 11-வது வரியில் ப்ரகாச ஏவ நித்ய:— என்றிருக்கவேண்டும்).

189902

ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம: ॥

விஜ்ஞாபனம்.

ஸ்ரீமத்வேதாந்ததேசிகன் விபூதிகளான விவேகிகளின் ஸந்நிதியில் ஸவிநயத்துடன் செய்யும் விஜ்ஞாபனம். நம் ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்திஸம்ரக்ஷிணியின் மூன்றாவது வயது இம்மார்கழித்திங்களோடு பூர்த்தி அடைந்து, தைமாதத்தில் நான்காவது வயது ஆரம்பமாகிறது. இது ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்தியின் ரஸங்களை இனிய எளிய தமிழ் உரைகளால் ரஸிகர்களை அநுபவிக்கும்படி செய்ய ஆரம்பித்து, ஸஹ்ருதயர்களின் ஹார்த்தமான ஸௌஹார்த்தத்தைப் பெற்றுவருகிறதென்பதை ஸ்ரீஸூக்திஸம்ரக்ஷிணியின் அபிமானிகள் அறிவார்கள். இதுவரை பல சாஸ்த்ரங்களைப் பயின்று தேறிய அரிய பெரிய பண்டித சிரோமணிகளால் அருளிச் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீதத்வகுணதர்சம் 2-வது பிம்பம் முதல் பாகம் முதல் பல கிரந்தங்கள் இதில் வெளிவருகின்றன. இப்பத்திரிகை அவதரிப்பதற்கு முந்தியே இப்பத்திரிகையின் முதல் கிரந்தம் அருளிச்செய்த ஸ்ரீ- உ- வே. வித்வான், திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீராமதேசிகாசாரியர் ஸ்வாமி தம் திருநாமத்திற்கேற்பப் பிறர் சுவடிகளுக்குக் கண்டனம் எழுதி சிரமத்தைப் பாராது அச்சிடவும் செய்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 1. ஸ்ரீவைராக்யபஞ்சகம், 2. ஸ்ரீதயாசதகம் இவைகள் தமிழுரையுடன் வெளிவந்திருக்கின்றன. ஸ்ரீகோதாஸ்துதியும் பலாஸங்கள் சேர்ந்து விசேஷார்த்தத்துடன் நம் ஸஞ்சிகையில் பிரசுரமாகிவருகிறது. வரும் நான்காவது வருஷம் தை மாதம் முதல் "ஸுபாஷிதநீவி" நீதிஸம்பந்தமுள்ள அர்த்தங்களோடு வேதாந்தார்த்தங்களையும் விளக்கும் அரிய தமிழுரையுடன் வெளிவருவது ஸ்ரீதேசிகன் திருவடிகளான நமக்குப் பெரும் பாக்யமே. இது ஸ்ரீமான் (கமலாபுரம்) கவர்ன்மெண்ட் அஸிஸ்டெண்டு ஸிகரெடரி ராமஸ்வாமி அய்யங்கார்ஸ்வாமி வைஷ்ணவ உலகுக்குச் செய்யும் பேருதவியாகும். இந்த க்ரந்தங்களில் தயாசதகம் உரை விரிவின்றி ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பரிசயம் இல்லாதவர்களுக்கும் அநுபவிக்கலாம்படி ஏற்றச் சுருக்கமற அமைந்திருக்கிறது. நம் ஸம்ரக்ஷிணியில் ஸ்ரீதேசிகஸம்பிரதாயத்தைப்பற்றிய சிறிய வியாஸங்களும் வரவேண்டுமென பலர் விரும்புவதை அநுஸரித்து இனிச் சிறிய வியாஸங்களையும் வெளியிடுவோம். ரூபாய் 5-முதல் உதவும் போஷகரும், நன்கொடையளிக்கும் வள்ளல்களும் நம்முள்ளத்திலுள்ள எண்ணங்களைத் திண்ணமாக விரைவில் நிறைவேற்றவேண்டுமென எல்லாம்வல்ல இறைவனையே இறைஞ்சுகின்றோம்.

பரவஸ்து, ஸ்ரீநிவாஸ தாஸன்.
சென்னைக் கிளைச் சபையின் உபாத்யக்ஷர்.

NEWS. (ஸமாசாரங்கள்).

1. ஸ்ரீதேசிகஸ்ரீஸூக்திஸம்ரக்ஷணஸபையின் நான்காவது வருஷத்திய மஹாஸதஸ் 20—12—36, 21—12—36 இந்த இரண்டு தினங்களில் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீதசாவதார ஸந்நிதியில் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜகேத்யாதியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர்கள் அக்ராஸனத்தில் வெகு அழகாக நடந்தது. முதல் தினத்தில் ஸ்ரீபெரிய அழகியசிங்கர் திருநக்ஷத்திரம் சேர்ந்தபடியால் மிகவிமர்சையாக எல்லோரும் புகழும்படி வெகு அழகாக நடந்தது. பின்ஐந்து தினங்களில் ஸ்ரீரங்கம் கீழஉத்தர வீதி ஸ்ரீதேசிகன் ஸந்நிதியில் பல பண்டிதர்கள் ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீஸூக்திகளின் மஹிமைகளைப்பற்றி உபந்யஸித்தார்கள். பிரதி தினம் 3-மணி முதல் 6-மணி வரையில் ஸபை நடந்தது.

2. 24—12—36 உ நடந்த ஸபையில் ஷை ஸபையின் 5-வது வருஷத்துக்கு கீழ்க்கண்டபடி நிர்வாஹமெம்பர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள்.

1. ஸ்ரீ-உ-வே A. V. கோபாலாசார்யர் ஸ்வாமி M.A., B.L. அக்ராஸனாதிபதி.
2. ,, திவான்பஹதூர் S ராகவய்யங்கார் ஸ்வாமி. Rtd. Judge, உப அக்ராஸனாதிபதி.
3. ,, N. R. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமி B. A., Rtd. Sub-Magistrate, கார்யதரிசி and பொக்கிஷதார்.
4. ,, அன்பில் S. ஸௌம்யநாராயணாசார்யன், பொது கார்யதரிசி.
5. ,, ராவ்ஸாஹிப் K. R. ஸ்ரீநிவாஸாசார் ஸ்வாமி B.A., நிர்வாஹமெம்பர்,
6. ,, ராவ்ஸாஹிப் R. நாராயணய்யங்கார்ஸ்வாமி ஷை
7. ,, T ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமி B.A., L.T. ஷை
8. ,, முதல் திருமாளிகை M. S. ரெகுநாததாதாசார் ஸ்வாமி (ஸப் டிவிஷன் ஜமீன்தார்) அரியலூர். ஷை
9. ,, V. கோபாலய்யங்கார் M. A., Sanskrit Professor, St. Joseph's College, Trichy. ஷை

Registered No. M. 3433

1937-வருஷத்துக்கு சென்னை கிளை ஸபையின் நிர்வாஹகர்கள்.

1. ஸ்ரீ-உப-வே. கமலாபுரம், ராமஸ்வாமி அய்யங்கார்ஸ்வாமி, அத்யக்ஷர்.
2. ,, பரவஸ்து. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ஸ்வாமி, உபாத்யக்ஷர்.
3. ,, S. ஸ்ரீநிவாஸராகவய்யங்கார்ஸ்வாமி, காரியதரிசி.
4. ,, S. ஆராவமுதய்யங்கார்ஸ்வாமி அட்வோகேட், நிர்வாஹ மெம்பர்.
5. ,, V. S. துரைசாமி அய்யங்கார்ஸ்வாமி ௸

தயாசதகம் (தமிழுரையுடன்) கிளேஸ் பேப்பர்
விலை ரூ. 1—0—0
காபிகள் ராபர் 2-ம் பக்கத்தின் அடியில்கண்ட விலாஸங்களிலும்,
கும்பகோணம் ஸ்ரீ கோமளாம்பா அச்சுக்கூடத்திலும் கிடைக்கும்.

ஸ்ரீ:

உத்தரவாதமுள்ள
உயர்ரக வைரங்களுக்கும்
பொன்வெள்ளி நகைகளுக்கும்
ஜரிகை பட்டு வேஷ்டிகள்
சேலைகளுக்கும்
ஸ்ரீ ஆண்டாள்
ஜுவெல்லரீஸ் லிமிடெட்.
109, சைனுபஜார் ரோட்,
மதராஸ்.

Printer.— M. K. Parthasarathi Iyengar,
Edited and Published at Srirangam by A. V. Gopalachariar,
for the Sri Desika Srisukthi Samrakshana Sabha, Srirangam.